

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 20 d broj 490

BITKA ZA RANČ

Gordon F. Uvalde:

BITKA ZA RANČ

Gordon F. Uvalde: BITKA ZA RANČ
Naslov originala: Farraday stellt
die Pferdediebe
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Copyright: G.P.A. München
Prijevod: Thea Vodopija
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: MARCEL ČUKLI

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić,
dr Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy,
Ljudevit Bauer, inž Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija
Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan,
Ismet Voljević, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I OD-**
GOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a
«Vjesnik» n.s.o.o. 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva:
«Laso», Redakcija «Romani i stripovi», 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.
telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost «Vjesnik» n. sol.
o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o. 41000 Zagreb, Avenija
bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) «Vjesnikova» Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za go-
dinu dana iznosi 1080 d ili 954 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 530 d ili 477 d s popustom.
Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje opcom
uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR «Vjesnik», Interna banka, s oznakom za «Laso».
Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za
šest mjeseci: DM 38,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata
za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za «Laso»).

Ekonomska propaganda «Vjesnik», Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.
Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu
i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 490 izlazi 4. 03. 1983.

I

Predradnik Grett Farraday uvelike je pridonio razvoju ranča Swallowfork, ali čim je nagovijestio rančeru Croottonu da se želi osamostaliti, ovaj se strahovito razljutio.

— Nezahvalniče! — promrsi kroz zube Crootton. — to sam mogao i misliti. Kad sam te spasio od Meksikanaca, koji bi te zacijelo ubili da ti nisam pomogao, bio si zahvalniji — bjesnio je rančer. — Ipak, mogao sam pretpostaviti da ćeš brzo zaboraviti što si mi dužan!

— Ne bih rekao da sam se pokazao nezahvalnim — usprotivio se Farraday. — Dugo sam radio za vas i ne zam što je loše u tome što se sada želim osamostaliti.

— Bez mene si nitko i ništa! Što misliš, koliko ćeš dugo izdržati bez moje pomoći? Bez mene si nemoćan! U toj tvojoj šup-

ljoj glavi nema ničega drugog osim slame i...

Više od uvredljivih riječi Farradayja je razbjesnio prezir u rančерову glasu i ne mogavši se svladati iznenada ga udari pesnicom. Zatečen udarcem Crootton zatetura i poklekne. Oči su mu bijesno i osvetnički svjetlucale dok se uspravljao, namjeravajući da uzvрати udarac.

Farraday potegne revolver i uperi ga u rančera, ne s namjerom da zapuca, već samo da se obrani i primora ga da se smiri.

— Dosta! Odmaknite se od mene! — zaprijeti Farraday.

Činilo se na trenutak da će rančer, usprkos prijetnji i uperenom revolveru, napasti Farradayja, ali ipak se svladao, u bespomoćnu bijesu spustio ruke i s mržnjom odmjeravao čovjeka pred sobom.

— Odlazi — procijedio je razjareno. — Da te nikada više nisam vidio u ovom kraju! Bolje da odmah odeš i, kako sam ti rekao, zauvijek — dodu prijetim glasom.

— O tome ću sam odlučiti — nasmiješi se Farraday. — Možda i nije sve baš tako crno...

— Ovdje nemaš više što tražiti! Gubi se!

II

Crottonove riječi da se izgubi iz tog kraja Farraday nije poslušao, nego se gonjen ponosom nastanio u samoj blizini ranča Swallowfork.

Sve što je posjedovao, do posljednjeg novčića, uložio je u ranč koji je podigao u blizini pašnjaka okruženih planinama.

Crotton je mirno promatrao kako Farraday gradi dom, a kad je sve bilo gotovo, njegovi su ljudi spalili novu Farradayevu kuću.

Zbog toga je Farraday odlučio da potraži pomoć. Iako je bio poznat kao vješt u brzom i preciznom gađanju u sukobu s nekim kao što je Crotton uistinu nije imao mogućnosti opstanka.

Crotton je bio okrutan i oko sebe je skupio ljude koji su izvršavali njegove naredbe.

Tu, u Arizoni, Farraday nije mogao računati ni na čiju pomoć. Svi su se bojali moćnog i oholog rančera.

Čak ni Curly Bill, poznati nitkov, ne bi se usudio da se suprotstavi Crottonu.

Farraday se nadao da će u Novom Meksiku naći ljude koji bi mu mogli pomoći. Pri tome je mislio na Murphyja i Dolana, dvojicu prijatelja, koji su se nedavno nastanili u Pecos Countyu.

Vjerovao je da će mu pomoći, kako bi se sami domogli vlasti nad rančem Swallowfork i potom nad što većim dijelom Arizone.

Nakon pet dana Farraday je ujahao u Novi Meksiko, a još je bio daleko od mjesta gdje je očekivao da će zateći Murphyja i Dolana.

Jašući, zabrinuto se pitao što je Crotton sve smislio i što sve učinio u tih nekoliko dana.

Možda je u zemljišnom uredu izjavio da je Farraday zauvijek napustio Arizonu i da njegovu zemlju može prisvojiti netko drugi. Službenik u uredu vjerovatno se neće suprotstaviti moćnom Crottonu.

Pri pomisli na tu mogućnost Farraday ljutito opsuje.

Žurilo mu se, pa je odlučio da pođe pustinjom Jurnada del Muerto, koju su svi izbjegavali. Zabrinutim, pogledom obuhvatio je zlatnožuti veo sitne prašine što se nadvio nad pustinjom, spajajući je na obzoru s nebom.

Pješčana oluja bila je smrtna opasnost i za najhrabriji i najsnalažljiviji jahača. Toga je Farraday bio svjestan, ali povratka više nije bilo. Potjerao je konja da ubrza, ali uskoro je začuđeno pritegnuo uzde i zastao.

Kao da je u trenutku sunce

nestalo u gustom oblaku prašine. Ma koliko da se čudio, nije se varao, podigli su ga konji, i to ne divlji, već čistokrvni. Jurili su prema njemu, približavajući mu se sve brže.

Pastuh što je predvodio krdo podigao je glavu i izazovno zarzao ugledavši Farradayeva konja. Iz prašine su nedaleko od Farradaya izronila kola praćena četvoricom jahača. Dvojica su podbola konje i nastavila jahati uz krdo, a ostala dvojica pritegla su uzde pokraj kola koja su se upravo zaustavila. Nepomično sjedeći u sedlima zlovoljno su odmjeravali Farradaya.

— Kamo idete, ljudi? — upita Farraday, okrenuvši konja prema njima.

— Što vas se to tiče! — odgovori jedan od dvojice jahača.

Farraday se nasmiješio i naslonivši se na jabuku sedla, odmahnuo glavom, htijući pokazati kako ne želi svađu.

— Ubij ga, Idaho! — ljutito će drugi jahač.

— Bene, što se događa? — začuje se novi ženski glas prije nego što je Farraday stigao upozoriti dvojicu pred sobom da ništa ne poduzimaju. — Što hoće ovaj čovjek?

— Čini se da nam namjerava dosađivati i stoga... — javi se jahač koji je trenutak prije rekao da Farradayja treba ubiti.

— Jeste li možda zaključili da vam je dosta života?

— Obrati se Farradayu, prezirno se smiješeći.

Farraday je ugledao pred sobom puščanu cijev. Čovjek za kojeg je maloprije saznao da je Ben približio mu se, očito u namjeri da ga otjera odatle.

— Prepustite to meni, Bene — javi se djevojka.

Izašla je iz kola i Farraday opazi da je dobro građena, crvenokosa i da joj je oko dvadeset godina. Ispod širokog kaputića od teleće kože nosila je revolver. Oštro i hladno odmjerila je Farradaya.

— Što želite ovdje? — upita, obrativši mu se.

— Od vas ne želim ništa osim, ako hoćete da mi kažete kakav je put ispred mene — nasmiješi se Farraday.

— Odmorit ćemo se ovdje, Idaho — obrati se djevojka mršavom mladiću. — Neka Barney upali vatru. Htjela bih govoriti s vama — nastavi djevojka, pogledavši Farradaya: — Možda...

— Do đavola! Ne! — usprotivi se Ben.

— Možda ti odnedavno izdaješ zapovjedi? — oštro će djevojka, hladno odmjerivši Bena.

— Čini se da je za to krajnje vrijeme. Uostalom, ja kao tvoj prvi rođak...

— Ne bih rekla da je naša rodbinska veza od neke osobite važnosti u ovoj situaciji — nasmiješi se hladno djevojka. — Ako mi bude potreban tvoj savjet, vjeruj mi da ću ti se odmah obratiti, a sad će biti najbolje da nas ostaviš. Hajdemo u moja

kola – doda, obrativši se Farradayu.

Trenutak oklijevajući Farraday je sjahao i pošao za djevojkom. Ne obazirući se na mrki pogled čovjeka koji ga je stisnuvši pesnice zlovoljno promatrao kako prolazi kraj njega, koračao je mirno.

* * *

Djevojka upali šibicu u ubrzo plamen svjetiljke obasja unutrašnjost kola. U njima su bili krevet, limena peć i uz stijenke pričvršćene police.

– Sjednite – nasmiješi se djevojka, pokazujući rukom krevet. – Zovem se Sary Hollis. Dolazim s ranča Flying H.

– Ja sam Grett Farraday.

Mirno je promatrao njezino odlučno lice. Morao je priznati da je ljupka, ali ne i njegov tip. Možda joj je brada bila odviše istaknuta a usne odviše odlučne.

– Jeste li možda zainteresirani za posao? – upita djevojka. – Ili ste možda od onih koji ni pod kojim uvjetom ne žele raditi za ženu?

– Posla imam koliko god želim, možda i previše – mirno će Farraday.

– Unosna posla?

Dok je razmišljao o ponudi, opazio je kako nesvjesno osluškuje ugodan zvuk njezina glasa. Ljudi koje je susreo nisu bili baš onakvi kakve je tražio, ali bilo ih je ipak četvoro i koliko je na prvi pogled razabrao, nisu baš zazirali od opasnosti. Uz

sve to imali su konje. S onim Benom imao bi zacijelo teškoća, ali možda ne bi bilo loše pokušati.

– Što mi nudite? – upita Farraday.

– Dobri konji ne vrijede u Teksasu onoliko kolika im je prava cijena – nasmiješi se djevojka. – Većina ljudi tamo zadovoljna je prosječnim konjima, ali kako sam obaviještena, u Arizoni prvorazredni konji kao što su moji postižu vrlo visoku cijenu.

– Ipak, ima stvari o kojima niste obaviješteni – nasmiješio se Farraday.

– Što time želite reći?

– Ako samo dio svog krda uspijete dovesti do odredišta, znači da ste imali mnogo više sreće nego što ste mogli sanjati. U ovom kraju ima mnogo konjokradica koji, budite uvjereni, neće dopustiti da nesmetano prodete,

– Ako mi pomognete da ipak uspijem, možete izabrati četiri od mojih najboljih rasplodnih kobila – nasmiješi se djevojka.

– Rekao sam vam da ste pogrešno obaviješteni – ponovi Farraday. – Čini se da uopće ne znate što bi značilo dopremiti vaše krdo do odredišta. U Arizoni su dobri konji na visokoj cijeni, ali sumnjam da ćete onamo stići.

– U redu – zlovoljno će djevojka – Imam osamdeset rasplodnih kobila. Pastuh je poznate pasmine. Prepustit ću

vam osam kobila i polovicu ždrebadi.

Pogledala ga je likujući, uvjeren da ne može odbiti tu ponudu.

— Baš se ne doimate kao netko tko se zna cjenkati — odgovori Farraday.

— Dakle pristajete li? — nasmiješi se žena.

— Ni govora!

Pobjedonosni je smiješak zamro na djevojčinim usnama.

Promatrala je Farradaya smrknuta lica, očekujući što će reći.

— Pristao bih samo pod uvjetom da mi ponudite ortaštvo. Svakome od nas pripala bi polovica svega što bismo imali. Osim toga — doda nasmiješivši se kad je djevojka od zaprepaštenja krenula korak natrag — u tom slučaju samo bih ja zapovijedao, a svi ostali bi me slušali. Nadam se da sam bio dovoljno jasan.

Zgrčila je pesnice, problijeđivši.

— Kako se usuđujete takvo što tražiti od mene? Polovicu! Zna li koliko je to?

— Znam — mirno će Farraday.

Nije smio propustiti ako je htio ostvariti cilj: vratiti svoju zemlju i svladati Crottona. Bilo mu je žao djevojke, ali nije smio dopustiti da ga ponesu osjećaji.

Osim toga, ako ona pristane na ponudu, to bi značilo da je on u nezavidnoj situaciji i da će se dobro namučiti kako bi krdu omogućio nesmetan prolazak

do Arizone. Bit će mu potrebni i pomagači da ostvari taj naum. Bio je uvjeren da joj nitko ne bi pomogao uz nižu cijenu.

* * *

Farraday je nestrpljivo čekao da se djevojka odluči, ali ona ga je i dalje promatrala začudeno, u nedoumici što da učini.

— U redu, znači da ne pristajete — rekao je Farraday i krenuo prema vratima.

— Kada biste preuzeli vodstvo? — upita djevojka.

— Čim se vaši momci sprema za polazak.

— Uvjeti koje ste postavili prilično su nepovoljni, ali se nadam da ćete dovesti krdo do Arizone, vjerujući da dobro poznajete put.

— Čini mi se da sam vam potreban ne samo zbog dobrog poznavanja puta — nasmiješi se Farraday. — Uvjeren sam da se nečega prilično bojite i da od nekoga bježite. Nije li tako?

Opazio je da je ustuknula, a potom se svladala i pružila mu ruku u znak pristanka.

— U redu, dajem vam polovicu svega što posjedujem. A što mi vi nudite? — upitala je smiješeći se.

— Potreban vam je ranč na kojem će se vaši konji moći nekoliko vrijeme odmoriti i pričekati da sredite sve oko prodaje.

— O tome još nisam razmišljala — prizna djevojka.

Farraday je zamišljeno kimnuo. Od prvog trenutka bio je uvjeren da ona pred nečim ili

nekim bježi Zašto bi inače s tako vrijednim krdom plemenitih konja prelazila opasnu pustinju?

— Imam dovoljno pašnjaka za vaše konje — reče Farraday.

— Vlasnik ste ranča? — začudila se djevojka. — U tom slučaju polovica ranča sada pripada meni. Je li tako?

— Da, dogovor je dogovor — mirno je odvratio Farraday. — Ako smo se o svemu dogovorili, rado bih sada otišao. Možete me naći vani — dodao je i izašao.

Sary Hollis gledala je zamišljeno za tim čudnim čovjekom i što je duže o njemu razmišljala, osjećala je kako je sve više obuzima zadovoljstvo. Platila je visoku cijenu, u to nema sumnje, ali je za ortaka dobila čovjeka u to je bila uvjerena, u kojeg će moći imati, povjerenje, nekoga tko će moći svladati sve prepreke koje će se ispriječiti na putu do Arizone.

Kako bi zadržala polovicu krda, drugu je polovicu morala prepustiti njemu, ali bolje je imati išta nego izgubiti sve.

Zadovoljno se nasmiješila i sjela na krevet.

* * *

Farraday je zastao ispred kola. U blizini se jedan od momaka sagnuo nad vatru, zabavljen pripremanjem jela.

Farraday se ogledavao, oslušujući u tami ne bi li čuo što sumnjivo, naučen da uvijek bude spreman reagirati u djeliću

sekunde. Za čovjeka kao što je on oduvijek su bili važni trenuci, u kojima je u njegovoj snalažljivosti i pravodobnom reagiranju ovisilo hoće li svladati protivnika ili biti savladan.

Prilazeći svom konju, razmišljao je kako neće biti lako privoljeti one momke da slušaju njegove zapovijedi. Nitko od njih, dakako, nije mogao ni slutiti zašto je Farraday odlučio da se uortači sa Sary Hollis.

Otkako se zavadio s Crottonom, nitko mu nije davao ni trunka nade da bi mogao uspjeti u borbi sa zloglasnim rančerom, ali Farraday je bio odlučan u namjeri da uspije. Kad bi mu pošlo za rukom da barem nekolicinu rančera pridobije za svoj plan, svi bi se ostali ohrabrili i ubrzo bi se cijeli kraj pobunio protiv čovjeka koji ih je oduvijek sve izrabljivao. Možda bi čak bilo bolje da pridobije sve te sitne zemljoposjednike nego da gubi vrijeme u potrazi za Murphujem i Dolanom.

Uhvatio je uzde i upravo namjeravao uzjahati, kad se iz tame pojavio čovjek i neopaženo mu se prikrao.

— Ne mičite se, jer ću vas ubiti! — procijedi Idaho, prislonivši revolver na Farradayeva leđa.

Farraday opsuje, ljutit na sebe što nije opazio da mu se netko prikrađa.

— Što namjeravate? — upita Idaho. — Čuo sam sve što ste govorili sa Sary.

— Ako ste prisluškivali, sve vam je poznato i ne znam što bi

vas još moglo zanimati – ljuti-
to će Farrady.

– Sary je predobra za mom-
ka kakav ste vi – zajapurivši se
od ljutine, rekao je Idaho. –
Ako je samo dodirnete...

Zastao je opazivši Bena kako
im prilazi iz tame.

– Što je? – upita Ben.

Idaho je još jednom odmjerio
Farradayja, a potom, ne odgo-
vorivši na pitanje, okrenuo se i
otišao.

– Mislim da ste se dovoljno
dugo zadržali kod nas – mirno
će Ben, hladno se nasmiješivši.

– Ovakve kao što ste vi susre-
ćemo gotovo svakog dana. Bit
će najbolje da užašete i nest-
nete, kako se ne bismo morali
nepotrebno prepirati.

– Možda bi bilo najbolje da
porazgovarate sa Sary Hollins
– mirno će Farraday.

– Što ste htjeli time reći? Go-
vorite! Ne volim zagonetke –
stisnutih će pesnica Ben.

– Od maloprije ovdje ja za-
povijedam i svi morate izvrša-
vati moje zapovijedi – odgovo-
rio je Farraday. – Jesam li bio
dovoljno jasan?

Ben ustukne nekoliko kora-
ka, kao da je zateturao pogođen
pesnicom, a potom se okrene i
ode bez riječi.

Grett Farraday je pričekao da
nestane u tami, a potom je uzja-
hao i krenuo u obilazak.

* * *

Osim kola u kojima je razgo-
varao sa Sary Hollis bila su još
jedna u kojima su se nalazile

zalihe hrane. Čovjek uz vatru,
čija je dužnost bila da se brine
o hrani, i dalje je pripremao je-
lo. Izvadio je iz kola željezne re-
šetke i postavio ih na žeravicu.
Iznad jednog oka imao je veliku
mrlju, a sudeći po kretnjama
desna mu je noga bila drvena.

Neki je jahač upravo došao i
očito umoran, sjahao i smjestio
se uz vatru. Farraday je pogle-
dao prema kolima u kojima je
bila djevojka. Iza prozora je
opazio Bena. Uto je Idaho pri-
šao vatri i sjeo.

Kad je susreo i tu čudnu sku-
pinu ljudi, Farraday je vidio če-
tiri jahača. Sada su tu bila tri.
Pitao se gdje je četvrti. Čistokr-
vni pastuh, doduše, bolje čuva
krdo od bilo kojeg jahača, ali
ipak bi, barem dvojica morala
stražariti. Tako je Farraday za-
ključio da najmanje pet ljudi
radi za Sary Hollis.

Vrata na kolima se otvoriše i
Sary Hollis izade, a za njom
Ben. Farrady okrene konja pre-
ma vatri. Olabavio je uzde i pu-
stio životinju da pase.

Ljudi oko vatre hinili su da
ga ne opažaju.

– Trebalo bi da bolje pripazi-
te na konja – reče djevojka
Farradayu. – Ako se previše
približi kobilama, moj će ga pa-
stuh napasti.

– I previše je pametan, a da
bi se upletao tamo gdje mu nije
mjesto – nasmiješi se Farra-
day.

Slegnula je ramenima i prišla
vatri. Čovjek koji je sjedio po-
kraj Idaho ustao je ugledavši je.

a Idaho je ostao nepomično sjediti.

— Ovo je Idaho — reče djevojka Farradayu. — Kuhara svi zovemo Mrlja, a ovaj momak zove se Frijoles. Momci, predstavljam vam Gretta Farradaya — doda, pogledavši ljude uz vatru.

Kuhar je samo nešto promrmlijao i sagnuo se nad vatru. Frijoles je i dalje sjedio bezizražajna lica. Idaho je nezainteresirano čeprkao po pijesku, ne podigavši glavu.

— I meni je drago što smo se upoznali — zlovoljno se nasmiješio Farraday. — Tko je ovaj momak? — upita, palcem pokazavši na Bena, koji je zastao iza djevojke.

— Ah, da — nasmijeshila se Sarry Hollis. — To je Ben Hollis.

— Vaš brat? — začudi se Farraday.

— Šurjak — javi se Hollis. — I kao takav...

Farraday je začudeno i pomalo ljutito pogledao djevojku. Ako momak ne laže, Sary Hollis je bila udana i možda nema pravo raspolagati stadom, a to bi značilo da je sve o čemu su se dogovorili nevrijedno.

— Gdje je vaš muž? — upitao je Farraday, trudeći se da prikrije ljutnju.

— Moj brat je mrtav — javio se ponovo Ben Hollis. — Prema tome, ja kao glava obitelji imam pravo...

— Pripadaju li konji možda vama? — prekine ga Farraday.

— Zapravo ne, ali...

— Plaćate li vi ove ljude? — pitao je dalje Farraday.

— Ne, ali...

— Zna li što, Bene? — nasmiješio se Farraday. — Cini mi se da je sve što vi imate dugi jezik i drskost. Bit će najbolje da zašutite i ne uplećete se u stvari koje vas se ne tiču. — Vi... — pocrvenjevši od bijesa, počeo je Hollis.

— Rekao sam da će biti najbolje da zašutite — prekinuo ga je Farraday, svjestan da mora biti grub i samouvjeren ako ove sezone momke namjerava podrediti svojoj volji.

Frijolesovo lice zacrvenjelo se od bijesa, kuhar se okrenuo u stranu a Idaho je ustao, šutke odmjeravajući pridošlicu, koji mu se sve manje svidao.

— Mislim da je krajnje vrijeme da svojim ljudima ispričate novosti — obrati se Farraday mladoj ženi. — Ako se ne varam, još ih niste obavijestili o našoj pogodbi.

— Da, imate pravo — reče Sarry Hollis, a glas joj je podrhtavao. — Gospodin Farraday poznaje Arizonu i ljude koji žive u tom kraju. Čak je i vlasnik ranča u Arizoni i, prema pogodbi koju smo sklopili, meni će pripasti polovica ranča, a njemu polovica moga krda. Svojevoljno sam pristala na pogodbu i sve je to bila moja zamisao — doda prkosno, vidjevši začudene poglede svojih ljudi, u čijim je očima čitala osudu i negodovanje. — On je odsad vođa i

dužni ste izvršavati njegove zapovijedi.

Idaho je odgurnuo tamnoputog Frijelosa u stranu i stao pred Farradaya, odmjeravajući ga prijetećim pogledom.

— Jeste li sve to potvrdili pismenim ugovorom? — upita s nevjericom, pogledavši Sary Hollis.

— Ne, ali i to ćemo učiniti — odlučno će žena. — Osim toga, vjerujem na riječ koju mi je Farraday dao.

— Tako dakle — ogorčeno će Idaho. — Vjerujete strancu kojeg ste danas prvi put vidjeli! Sve mi se čini da bi vas brzopletost mogla skupo stajati... Ako se ovaj momak uistinu zove Grett Farraday, onda je to čovjek koji je donedavno radio za najvećeg nitkova u Arizoni.

Farradayu nije promakao likujuć izraz Hollisova lica. Idaho je očito mislio na Crottona govoreći o nitkovu.

— Ako je tako — hladno je odgovorila Sary, spriječivši ljude da išta više kažu — or' da će se barem moći suprotstaviti zlikovcima koji će nas na putu u Arizonu pokušati ometati. Mrljo, podijelite jelo, pred nama je dug put — dodala je mirno.

— Imate pravo — prihvati Farraday. — Krećemo čim se momci najedu.

Okrenuo se od Idaha, koji je i dalje stajao pred njim, nijem i ljut. Znao je da mora biti oprezan i stoga je, zakoračivši da ode, bio spreman reagirati u djeliću sekunde.

Imao je pravo. Istog trenutka Idahova desnica dodirnula je revolver, dok je ljevicom zgrabio Farradaya za rame. Bio je uvjeren da će pridošlica, uplašivši se, dohvatiti revolver, ali on, Idaho bit će brži. Prevario se.

Farraday je, pretpostavljajući što će se dogoditi, reagirao tako brzo da ljudi u blizini gotovo nisu mogli shvatiti što se dogodilo. Osjetivši revolveraševu ruku na ramenu, Farraday se u isti trenutak okrenuo i pesnicom tako snažno udario protivnika u bradu da je ovome revolver ispao a ruke kad je odletio u stranu i pao na zemlju.

Prije nego što se Idaho snašao Farraday ga je podigao i ponovo udario. Idaho se onesvijestio.

Kad se osvijestio, ugledao je Farradaya s vedrom u ruci.

— Treba li vam još dokaz o tome tko ovdje zapovijeda? — upitao je Farraday.

Idaho se okrenuo u stranu i s mukom se osovio na noge, želeći dati na znanje da se ne namjerava predati.

Farraday ga je ponovo udario. Morao je tom momku pokazati da s njim nema šale, jer ako popusti jednom, nikada više neće biti siguran da će momci izvršavati njegove zapovijedi. Ako je želio opstati među tim surovim ljudima, morao je biti još suroviji i nepopustljiviji.

Idaho je stenjući od bola ostao ležati na zemlji, a Farra-

day je podigao njegov revolver i pružio ga Hollisu.

— Kad se osvijesti i opameti vratite mu revolver — rekao je i prišao vatri. — A sada hajdemo jesti!

III

Nitko se, očito, nije mogao pohvaliti osobitim tekom. Idaho je nakon nekog vremena s mukom ustao i šutke nestao u šumi.

Farraday ga je pusto da ode, iako je bio svjestan u kakav se rizik upušta ispuštajući mladića iz vidika. Nije se čak ni odmaknuo od vatre, iako je obasjan plamenom bio dobra meta.

Šutke su sjedili i jeli, svatko zaokupljen svojim mislima.

— Koliko je ljudi pokraj konja? — upita Farraday.

Frijoles je upravo ustao i bacio prazan tanjur u vedro za pranje posuda.

— Dvojica — odgovorio je Frijoles.

— Vi i Idaho zamijenite ih i recite im neka dođu jesti! Bene, napojite moga konja! — obratio se Hollisu.

Ben Hollis odmjerio je Farradaya pogledom koji je odražavao sav bijes i ogorčenost što ih je osjećao prema pridošlici, koji se pojavio kao grom iz vedra neba i, krivnjom Sary Hollis, zapovijedao im kao da su žuto-kljunci. Ipak, ustao je i šutke otišao da učini kako mu je bilo rečeno.

— Odjašite do stada! — zapo-

vijedio je Farraday kad se Hollis vratio.

— Imate li još kakvih želja? — zajedljivo će Hollis, u kojem je već kipjelo i nije bio siguran hoće li se još dugo moći svladavati.

— Za sad nemam — mirno će Farraday.

— Koliki ćemo put još danas prijeći? — pitao je kuhar.

— Desetak kilometara — odvrati Farraday.

— Namjeravate li do sutra navečer stići do Kamenog prijevoja? — dalje će kuhar.

— Ne namjeravam mu se ni približiti, a kamoli doći do njega — odgovori Farraday.

Mrlja je obrisao ruke u pregaču i odvezavši je, bacio je u stranu.

— Ako je tako, molit ću vas da me odmah isplatite — ljutito će kuhar.

— Nitko neće napustiti svoj posao osim ako ga smrt spriječi — rekao je Farraday ne obazirući se na kuharevu ljutnju.

— Otkud vam pravo da nam zapovijedate? — ljutio se dalje Mrlja. — Ako se ne varam, svatko ima pravo reći svoje mišljenje, pa ako se ne slaže s ostalima, može otići.

Farraday se samo nasmiješio.

Uto iz tame izjaše neki mladić. Pogledom je potražio pridošlicu, o kojem su ga obavijestili, ugledavši Farradaya, nasmiješio se.

— Zovem se Barney — predstavio se.

— Mršav, visok, razbarušene

kose, doimao se kao da ne zna što bi počeo sa svojim dugim rukama i nogama. Farraday je zaključio da mu nije više od petnaest godina.

— Imate li vatu u ušima te vam moram ponoviti da odjašete do stada? — obrati se Farraday ponovo Holisu.

Ovaj ga ljutito ošine pogledom, ali ipak pride konju s kojeg je Barney upravo sjahao. Uzjahao je i nestao u tami.

Mladić je prišao vatri, napunio tanjur, ulio u šalicu kavu i sjeo. Pri tome je neprestano ispod oka promatrao Farradaya.

— Mislio sam da su dvojica kod stada — reče Farraday.

— Rip je ponio hranu — odgovori mladić.

Taj odgovor činio se Farradayu nekako čudnim, ali odlučio je da zasad neće o tome razmišljati.

Sary Hollis odložila je tanjur.

— Mogu li trenutak razgovarati s vama? — upitala je Farradaja.

— O čemu je riječ? — začudio se Farraday.

— Podite sa mnom do mojih kola!

Budući da je oklijevao, uhvatila ga je za rukav.

Ljutito se odmaknuo, osjetivši da ga u njezinoj blizini prožima neki čudan osjećaj koji mu se nije svidao.

— Kako bi bilo da sve o čemu smo se dogovorili pismeno potvrdimo? — nasmiješila se Sary, pruživši mu papir.

Pročitao je što je sastavila i

nasmiješio se. Bila je to izjava po kojoj se Grett Farraday u korist Sary Hollis odriče polovice svoga ranča, a ona se u njegovu korist odriče polovice svoga krda konja. Spominjala su se i njegova prava da izdaje zapovijedi i donosi odluke.

Pretvarajući se da oklijeva, prihvatio je olovku i potpisao dvije iste izjave, jednu za ženu a drugu za sebe.

— Sada, kad smo sve stavili na papir, mogli biste mi reći čega se bojite i pred čime bježite — nasmiješio se Farraday.

— Ne sjećam se da sam ja vas to pitala — odgovorila je, ponosno podignuvši glavu.

Ostao je trenutak zatečen spretnošću mlade žene. Znala je što hoće i dobro se snalazila.

— Ne tiče me se tko ste i što ste radili prije nego što smo se sreli, ali jedno vam ipak neću dopustiti, a to je da me prevarite i izigrate. Mislim da sam bila dovoljno jasna — mirno će Sary.

— Na što ciljate? — upita Farraday, opazivši kako se neki jačač približio i zastao podalje od vatre.

— Govorim o Kamenom prijevoju — ljutito će Sary.

— A zašto?

— Čula sam da ne namjeravate prijeći tim prijevojem. Ako je tako, recite mi kako ćemo prebaciti konje na drugu stranu?

— Je li to došao neki stranac? — upitao je Farraday, napol slušajući predbacivanja.

– Najprije mi odgovorite! – ljutito će žena.

– Postoji još jedan put, i to preko Animasa – odgovori Farraday.

– Šezdesetak kilometara zaobilaska! Zašto?

– Vi koji ste došli ovamo iz Teksasa, moram priznati, prilično dobro poznajete put.

Došljak je u međuvremenu sjahao i krenuo prema kolima. Farraday još nije mogao dobro vidjeti njegovo lice.

– Ostanite gdje jeste! – poviče Sary došljaku. – Evo me, dolazim! Što je to kod Kamenog prijevoja čega se toliko bojite? – upita, ponovo se obrativši Farradayu.

– Ničega se ja ne bojim – ljutito će Farraday – jedino ne vidim razloga da...

– Možda ću sada saznati za razlog – prekinula ga je Sary i otišla.

* * *

Idaho se u međuvremenu vratio i sjeo uz vatru.

– Ima li ijedan razlog zbog kojeg bismo izbjegavali Kamenog prijevoja? – upitala ga je Sary.

– Ja ne znam ni za jedan – mirno će Idaho, razvukavši lice u grimasu. – Ali ja nisam jahao za Crottona.

– Nisam vas molila da mi postavljate zagonetke, nego da mi odgovorite na pitanje – ljutito će Sary.

– Nisam ni mislio postavljati zagonetke – reče Idaho odmje-

rivši Farradaya ljutitim pogledom. – U ljude kao što je ovaj ne možete vjerovati. Iskorištavat će vas dok mu bude odgovalalo, a potom će potražiti drugu žrtvu.

Farraday je bijesno krenuo korak naprijed, ali ga zaustavi revolver koji je Idaho uperio u njega.

– Samo naprijed! Napadnite me ako ste spremni! – nasmijsao se Idaho.

Farraday je zastao i nasmijao se.

– Vjerovali ili ne, da imam dovoljno jak razlog da vas napadnem, vaš me revolver u tome ne bi spriječio – rekao je kroz smijeh koji je proparao zloslutnu tišinu što se nadvila nad njima.

Idahovo lice razvuklo se u grimasu. Iako ništa nije rekao, bilo je jasno da vjeruje kako je Farraday kazao istinu.

– Idemo prema Kamenom prijevoju – odlučno će Sary.

– Ići ćemo u smjeru koji ja odredim – usprotivio se Farraday. – Ako se ne varam, čak smo pismeno utvrdili tko izdaje zapovijedi – doda, okrenuvši joj leđa. – Idaho, pokrenite krdo, a ti, mladiću – reče obrativši se Barneyju – pomози pri...

– Barney, ostani gdje jesi! – ljutito je povikala Sary. – Ako nas kod prijevoja čekaju kupci, idemo prema prijevoju. Irve, jeste li pronašli kupce i ugovorili s njima sastanak kod prijevoja?

Farraday se okrenuo prateći njezin pogled i tek tada jasno

vidio čovjeka koji je stajao u sjeni kola. Odmah ga je prepoznao.

Irv French polako je prišao vatri i ljubazno se nasmiješio. Toga čovjeka Farraday je nedavno otjerao iz Willcoxa, jer ga nikako nije mogao nagovoriti da se okani krađe konja i goveda.

— Kod prijevoja nas čekaju kupci — uz smiješak je rekao French. — Vjerujem da žele preuzeti konje i sve vaše rasplodne kobile, ako ste ih voljni prodati. Zacijelo će vam ponuditi visoku cijenu.

Farraday je uzdahnuo. Od samog početka nije išlo kako valja, a sada je za protivnika dobio još i varalicu Irva Frencha.

Da nije potpisao ugovor, imao bi mogućnosti da sve ovo napusti i sam odjaše u Lincoln. Ipak, bez obzira na danu riječ, bio je svjestan da ne bi mogao Sary Hollis ostaviti na cjedilu, jer bez njegove pomoći mlada bi žena bila izgubljena.

Taj osjećaj brige za nju bio je za njega nov. Oduvijek se brinuo samo o sebi, a sada, i sam nije znao zašto, osjetio je potrebu da nekome pomogne. Ta ga je spoznaja pomalo zabrinjavala, jer je riječ o mladoj ženi, lijepoj i privlačnoj, iako tvrdoglavoj i samovoljnoj.

Irva Frencha je dobro poznavao i slutio je kakva se zamka skriva iza ljubaznih, uvjerljivih riječi varalice.

— Možda i ovaj momak radi za vas? — upita Farraday.

— Irv French bio je toliko ljubazan... — počela je Sary.

— Nisam ni sumnjao u njegovu ljubaznost — ljutito je prekinuo Farraday. — Uistinu ste izabrali pravog savjetnika! Jeste li uopće svjesni u što ste se upustili?

— Jedno znam vrlo dobro, a to je, da mi se način na koji sa mnogim razgovarate ne sviđa — crvena od bijesa, odrješito će žena. — Vidim da ovog čovjeka želite prikazati u najlošijem svjetlu, ali ne namjeravam vam povjerovati da je varalica. Nikada!

— Jeste li čuli, French? — gnjevno će Farraday. — Stekli ste pristašu koji bi za vas posvjedočio pred svakim sudom. Nije to ni tako loše!

— Razumijem da ste ogorčeni — polako će French, trudeći se da mu glas zvuči što ljubaznije. — Potjerali su vas s ranča Swallowfork i ne piše vam se najbolje. Nije li tako?

— French vas je, znači, nagovorio da krenete preko Kamenog prijevoja? — upita Farraday, okrenuvši se prema Sary. — Spremate li još neka iznenađenja?

— Nije potrebno da svoju ljutinu iskaljujete na toj jadnoj ženi — javio se French.

— Je li vam jasno tko vas tako čeka umjesto navodnih kupaca? — nastavio je Farraday, ne obazirući se na Frenchovu upadicu. — Vjerojatno njegov prijatelj Bill...

— Kod prijevoja ćemo saznati

tko od vas dvojice govori istinu – tvrdoglavo podignuvši glavu, zaključio žena.

– Nećemo ići preko toga prijevoja – odlučno će Farraday.

– Nema potrebe da je plašite o Billu, – reče French – jer kad bi on i čekao kod prijevoja, uvjeravam vas da bih posao zaključio na zadovoljstvo svoje klijentice i...

– Ovaj put neće biti ništa od vašeg posla – prekinuo ga je Farraday.

– Sudeći po vašim riječima, taj Bill je neki razbojnik – reče Sary.

– To je odviše blag izraz – zlovoljno će Farraday.

– Ako i jest razbojnik, ne vidim razloga da mu ne prodamo konje ako je to moguće – pokušala je Sary.

– Pa da nam na kraju plati mecima! – nasmijao se Farraday.

– Farraday ne voli Billa – reče French. – Bill ga je, naime, nedavno uvalio u nezgodnu situaciju.

Odmahnuvši rukom, kao da želi reći da French nije vrijedan da gubi vrijeme odgovarajući mu na njegov izazov, Farraday se okrenuo prema ostalima.

– Čini mi se da vam nije jasno o kojem je Billu riječ. Govorimo o zloglasnom razbojniku. Možda ste čuli za Curlyja Billa? O tom je momku riječ – dodao je uz gorak smijeh.

Opazivši kako se Idaho skamenio, Farraday zaključio da je

barem netko od prisutnih svjestan opasnosti.

– Zanimalo bi me što je taj Bill učinio Farradayu – javila se Sary Hollis.

– Dakle... – hineći neugodnost, počeo je – nisam mislio da ću otkriti nešto što vam već i sam nije ispričao. Svatko u Arizoni zna da je Farraday već duže vrijeme upleten u nestanak stoke. Kao predradnik na ranču Swallowfork, imao je prilike za to. Suradivao je s Billom i dijelio s njim dobitak. Ipak, sve nije išlo kako valja i jednoga dana je poruka koju mu je poslao Bill slučajno dospjela u Crottonove ruke. Naš prijatelj Farraday jedva je izvukao živu glavu...

– Sad je dosta! – prekinuo ga je Farraday, potegnuvši revolver. Trudio se što je više mogao da svlada ogorčenje zbog laži koje je slušao, ali i suzdržanost čovjeka kakav je on imala je granica. – Dosta je bilo laži! – rekao je ljutito. – Ne namjeravam se opravdavati pred lažljivcem i zlikovcem kakav ste vi. To bi mi bilo ispod časti. Idaho, Holise, pokrenite konje! Požurite, momci! – dodao je. Hollis se htio usprotiviti, ali je Idaho potresao glavom i povukao ga za sobom, ne dajući mu vremena da išta kaže.

– Ako Farraday sada zapovijeda, mislim da će biti najbolje da se odvojim od vas – tužnim će glasom French, pogledavši Sary.

Farradayev revolver i dalje je bio uperen u njega.

– Ni govora! – usprotivi se Farraday. – Čim bismo vas pustili, otrčali biste Curlyju i sve mu ispričali. Poći ćete s nama!

– Zašto? usprotivio se French. – Ne vidim razloga da...

– Ako me nastavite izazivati, ubrzo ćete požaliti! – osorno ga je prekinuo Farraday.

IV

Nakon hladnog doručka u silvilu nadolazećeg dana Farraday je iznio svoj plan.

– Kola ćemo ostaviti ovdje. Zalihe hrane natovarit ćemo na tegleće konje, ali ne smijemo ih previše opteretiti. Ostatak ćemo natovariti na preostale konje.

– A čemu sve to? – začudio se Hollis.

– Kako bismo izvukli živu glavu iz svega ovoga. Možete biti zahvalni Frenchu što smo na vrijeme saznali tko nas čeka kod prijevoja. Držite jezik za zubima i radite kako sam vam rekao! Idaho, vi ćete skupiti dva-desetak konja. Gospođa Hollis će ih držati po strani od glavni-ne krda, a vi ćete zajedno s Hollisom potjerati krdo prema sje-veru.

– Sjeveru? – začudila se Sary. – Rekli ste da krećemo prema Animasu.

– Jesa, ali to je bilo prije nego što sam saznao da Irv French ima svoje prste u cijeloj ovoj stvari. Curly Bill će se ubrzo zapitati zašto nema stada i

kad shvati da ne namjeravamo onamo stići, poslat će svoje lju-de da vide gdje smo. Shvaćate li da im ne možemo pobjeći? Možemo ih jedino preduhitriti lukavošću. Možda ćemo uspjeti, iako su nam izgledi neznatni.

– Hladno je jelo, ne dopušta-te da se odmorimo, a sada još i ovo – pobunio se Hollis, ali budući da je Idaho prionuo na posao, ubrzo se i on pridružio ostalima.

Farraday je odahnuo. Idaho mu je uistinu bio od velike po-moći. Doduše, još mu nijednom nije glasno odobrio, ali izvršio je svaku zapovijed i time povu-kao za sobom i ostale.

– Zašto ostavljamo kola ov-dje? – upitala je Sary Farra-daya.

– Zato da ne ostavljamo tra-gove koje bi Curly Bill lako ot-krio. Osim toga, moramo biti brži nego dosad, jer će nas ina-če stići na otvorenom, a to bi za nas značilo propast.

– Nadate li se da će se naši tragovi izgubiti pod tragovima divljih konja? Moji rasplodni konji nisu potkovani, ali razboj-nici će, ako ništa drugo, vidjeti prašinu koju životinje podižu.

– Ovdje bi nas uistinu lako opazili, ali oni će tek sutra ili prekosutra posumnjati da ne-što nije kako valja, a dotad bi-smo morali biti već daleko. Sto-ga i idemo prema sjeveru, u stjenovitu pustinju. Tamo ne možemo ostavljati tragove i di-zati prašinu. Ako budemo imali barem malo sreće mogli bismo

stići u Willcox prije nego što Curly shvati što je posrijedi.

— A tamo bismo mogli biti na sigurnom? — Da, tamo on glumi časna čovjeka, jer u tom gradu obavlja većinu svojih poslova.

— Čini mi se da ste uistinu čovjek kakvog sam odavno trebala — nasmiješila se Sary, uzjahala i krenula do konja koje je Idaho odvojio od stada.

Gledajući za njom, Farraday je osjećao grižnju savjesti što joj nije rekao zašto je prihvatio ortaštvo. Ta ga je žena sve više zanimala, a to ga je ljutilo.

— Nas trojica moramo svojim konjima skinuti potkove — mrzovoljno je rekao Farraday susrevši Frenchov likujući pogled. — French, vi ćete jahati ispred kobilica i paziti da se ne pomiješaju teglećim konjima i ostatkom krda. Sada odjašite do Idaho i zamijenite ga! Barney, ti ostani sa mnom! — prišao je svom konju i počeo mu skidati potkove. Tegleći konji ostavljaju duboke tragove — rekao je Barneyju — stoga ćeš morati voditi računa o tome da ih kobile prekriju svojim kopitima. Jesi li već dugo kod Sary Hollis?

— Ne baš dugo.

— Čudni su ovo momci — postavio je Farraday. — Pretpostavljam da su svi radili za njezina muža, a kad je on umro, nije imala srca da ih otpusti.

— Ni jedan jedini nije radio prije na ranču. Samo sam ja došao na ranč. Rančer nije imao novca da plaća ljude. Koliko

sam čuo, njegov je brat bio vrlo rastrošan, ali i vješt u oduzimanju novca bratu i tako je ovaj gotovo spao na prosjački štap. Čini mi se da previše pričam — zacrvenjevši se, reče mladić. — Bolje će biti da se prihvatim posla.

Farraday je podigao ruku u znak za polazak i Sary i French potjeraše kobile.

Farraday je razmišljao o onome što je upravo saznao. Ako mlada žena nije unajmila ove ljude, to onda znači da ih je unajmio njezin šurjak. Znao je da to mora imati na umu i biti još oprezniji.

Barney je krenuo za kobila, a Sary je odjahala za glavninom krda. Farraday je pošao za njom.

— Ripa nisam vidio od jutros. Gdje je? — upita Farraday.

— Vjerojatno jaše na kraju krda, kako bi mogao reći da mora viskijem iprati prašinu — nasmiješila se Sary. — Nije on loš momak, iako previše pije — doda oklijevajući, jer je opazila Farradayev optužujući pogled. — Nisam imala vremena birati ljude i bila sam primorana zadovoljiti se momcima koje mi je doveo Ben.

— Je li on doveo i Idaho?

— Ne. Idaho je jedini na kojeg se mogu osloniti. On mi je i jedini krvni rođak, ali zbog određenih razloga to nikome od ovih ljudi nismo rekli.

To saznanje bilo je za Farradaya novost.

— Čim sam porazgovarao s

vama, stekao sam dojam da ste bili primorani da naglo krenete na put... — zamišljeno je rekao Farraday. — Budući da ste mi već otkrili dio svojih tajni, kako bi bilo da me o svemu izvijestite?

— U redu... — oklijevajući počne žena. Moj muž je zapao u loše društvo. Prevarili su ga i izgubio je veliku svotu novca... Uopće ga ne namjeravam braniti. Dakako da je kriv što se dao zavesti, ali to sada više nije važno. Ranč je bio moje vlasništvo i tako nije mogao, biti zaplijenjen da bi se podmirili dugovi. Ipak, postojala je opasnost da mi lihvari, kojima je moj muž ostao dužan, oduzmu posjed. Sam šerif me obavijestio da se sprema zapljena mojih konja. Dakako da sam se mogla obratiti sudu, ali ti lihvari bi me uništili prije nego što bih dočekala pravdu. Stoga sam odlučila pobjeći. Ako ste mislili da bježim pred zakonom, onda ste sada, nadam se, razuvjereni — dodala je, pogledavši Farradaya u oči. — Na putu kroz Novi Meksiko shvatila sam da mi šurjak i ljudi koje je on pronašao namjeravaju oteti krdo čim stignemo u Arizonu.

— Sada mi je sve mnogo jasnije — kimnuvši, zaključio Farraday. — Bojeći se svojih ljudi, povjerovali ste Frenchu, nadajući se da je pošten, ali na žalost, on nije bolji od vašeg šurjaka.

V

S vremena na vrijeme Farraday je zaostajao za krdom da provjeri, prati li ih tko, ali iako nije otkrio ništa sumnjivo, nije bio zadovoljan.

Budući da je znao da mu je protivnik Curly Bill, morao je biti vrlo oprezan, jer taj je razbojnik posvuda u zemlji bio poznat kao opasni prepredenjak.

Već je htio podbosti konja, kad mu je oko zapelo za trag što ga je ugledao na zemlji. Sjahao je i pažljivo ga promotrio, a potom ljutito stresao glavom. Posvuda su se jasno vidjeli svježi tragovi potkovanih kopita.

— Prokleti nitkov! — protisne Farraday.

Tragove je mogao ostaviti samo onaj tko je jahao na začelju, inače bi konji kojima su skinuli potkove kopitima prekrili tragove. Barney je jahao posljednji.

Farraday je ljutito podbo konja i požurio da stigne krdo. Pomisao da je mladić nešto podmuklo zamislio nikako se nije poklapala sa slikom koju je stekao o njemu, ali sve je govorilo u prilog tome da je jedino Barney, jašući iza krda i ne skinuvši potkove svom konju, mogao ostavljati tragove koji će ih odati.

Kad je u oblaku prašine ugledao pred sobom kobile što su trčale na kraju krda, sagnuo se u sedlu i dohvatio pušku. Nadao se da će mladića iznenaditi i svladati ga bez pucnjave. Ali

sve je na kraju bilo drugačije.

Kad je krdo u blagom luku zaokrenulo, jahač na začelju se okrene i ugledao Farradayja. Razmak između njih bio je samo petnaestak metara. Obojica su jahali kroz gusti oblak prašine i kako je tutanj krda pred njima nadglasavao topot kopita njihovih konja, nisu se mogli prije ni vidjeti ni čuti.

Da ih je netko gledao sa strane, sigurno ne bi mogao reći čije je zaprepaštenje bilo veće: Farradayevo ili Frenchovo. Irv French podigao je pušku i brzo pleto zapucao, svjestan Farradayeve brzine. Želeći da bude brži, nije pažljivo naciljao, pa je promašio. Metak koji je ispalio zastrašio je njegova konja i to mu je spasilo život. Konj je odskočio u stranu i izmaknuo metku, koji za razliku od Frenchova ne bi promašio cilj. Tako je French bio samo pogođen u rame i shvativši da nema izgleda protiv Farradaya, podbo je konja i pojurio naprijed što je brže mogao.

Dok je Farraday jurio za njim, jahači koji su se našli u blizini krenuli su prema njemu, spoznavši da nešto nije u redu.

Stigavši do njih, French je iscrpljen skočio sa sedla, očito i sam ne vjerujući da mu je pošlo za rukom da se spasi. Pušku je izgubio putem, ali je u korikama na opasaču imao revolver. Pitao se hoće li imati prilike da ga potegne.

Prvi mu je prišao Ben Hollis, želeći odmah saznati o čemu je

riječ. Za njim su dojahali Sary Hollis, Barney i Rip.

— Farraday je pucao — promucio je French. — Neka on kaže što se dogodilo i zašto me napao.

Uplašen, raskrvavljena rame na i blijeda lica, stajao je tresući se cijelim tijelom, što od uzbuđenja, što od straha.

— Ja nisam pucao. Ne znam zašto bih... — dodao je, dok su mu oči sjale od bijesa.

— Znači da se meni sve samo pričinilo — zlovoljno je rekao Farraday.

French izvadi revolver iz korica i pruži ga Sary Hollis, razvukavši lice u grimasu.

— Pucao si iz puške, a ne iz revolvera — ljutito će Farraday.

Svi pogledaše prema Frenchovu konju. Navlaka za pušku bila je prazna.

— Iz koje puške? — upitao je Ben Hollis.

— Izgubio ju je kad je, zapucavši, podbo konja i pokušao pobjeći — nasmiješio se Farraday, svjestan da mu nitko neće povjerovati.

* * *

Pregledavši okolicu, Barney i Hollis vratili su se do mjesta gdje su ih ostali čekali. Hollis je zlovoljno odmjerio Farradayja.

— Znae li možda zašto bi Irv French pucao u vas? — upitao je. — Ako išta o tome znate, bilo bi najbolje da kažete, jer...

— Uhvatio sam ga kako ostavlja tragove, da bi nas njegovi prijatelji mogli što brže pronaći — prekinuo ga je Farraday, zlovoljan što se našao u

situaciji da se mora opravdavati. — Shvatio je da sam ga prozreo i dohvatio je pušku, ali na sreću, nije precizno gađao.

— Kakve je znakove ostavljao? — upitao je Idaho, prišavši im.

— Pogledajte sami — reče Farraday.

— Barney, pogledaj! — rekao je Idaho.

Mladić je odmah otišao, ali se ubrzo vratio i prošavši pokraj Hollisa koji se zadovoljno smijao, upitao:

— Kakvi bi to znakovi morali biti? Žao mi je, ali ništa nisam vidio.

— Mora ih biti ovdje! To su tragovi potkovanih konja — rastumači Farraday. — Maloprije sam ih vidio.

— Žao mi je, ali ništa nisam našao. Morali biste mi točnije reći gdje da tražim.

Kapi hladnog znoja orosiše Farradayevo čelo kad je, spoznavši neposrednu opasnost, pažljivo pogledao Sary Hollis.

— Sary, molio bih vas da sami odete potražiti tragove s kojima govorim — rekao je odlučno je pogledavši.

— Boli li vas rame, Irve? — raspitao se Hollis kad su Sary i Barney otišli.

— Moglo je biti i gore — promrsi French.

— Kako bi bilo da jedan od ljudi pripazi da nam se netko ne prikrade? — predloži Farraday.

— Mrlja i Frijoles su dovoljni — odgovorio je Idaho bezizražajna lica.

Rip je, međutim, neopaženo popio mnogo viskija i trudio se da se održi na nogama.

Ugledavši Sary i Barneyja ka-

ko se vraćaju, Farraday nije morao ništa pitati. Na ženinulicu pročitao je odgovor na sva svoja pitanja.

— Vjerojatno nisu otišli dovoljno daleko — reče Farraday, i ne dočekavši da čuje jesu li išta pronašli.

— Da postoje bilo kakvi tragovi, Sary bi ih vidjela — mirno će Idaho.

Tišina koja je nastala nije slutila na dobro.

— Pogledajte kopita Frenchova konja! — zapovijedio je Farraday, svjestan da je ionako sve uzalud.

Irv French je sve dobro isplanirao.

Kad je Sary Hollis prišla njegovu konju, French se zadovoljno nasmiješio.

— Kako bi bilo da pogledate kopita Grettova konja — rekao je kao uzgred kad je Sary podigla kopito njegova konja i potresla glavom.

— French, pazite što govorite — zaprijetio je Farraday, gubeći živce. — Sary, pogledajte Barneyjeva konja! — dodao je, sjetivši se svojih prvih misli.

Oba konja bila su bez potkova i na kopitima su im se vidjele samo rupe od klinova kojima su bile zabijene potkove. Farraday je s ogorčenjem zaključio da je French, ostavivši dovoljno tragova, zastao i skinuo potkove prije nego što ga je on sustigao.

Ako je htio pronaći tragove, morao je primorati ostale da se vrate i tko zna koliko bi vremena izgubili, a na kraju mu nitko ne bi vjerovao da je tragove ostavio French.

Uistinu više nisu smjeli gubiti vrijeme i Farraday ozlojeđeno

zaključiti da mu je zasad ionako svejedno što ti ljudi misle o njemu. Glavno je da krenu dalje, jer će ih inače Curly Bill stići.

— Krećemo dalje! — zapovjedio je Farraday. — Dug je put pred nama i ako želimo stići do cilja, ne smijemo zastajkivati. Pokret!

Hollis se usprotivio, želeći da se razjasni zašto je Farraday pucao, ali budući da nije naišao na odobravanje, nevoljko se pridružio ostalima.

* * *

Barney je malo kasnije okrenuo svoga konja i prišavši Farradayu, doimao se zabrinuto.

— French mi je rekao da nije u redu da sam progutam prašinu što se diže iza krda — nesigurno je rekao mladić. — Nagovorio me da promijenimo mjesto neko vrijeme...

— U redu — promrmljao je Farraday. — Sada ionako više ne možemo ništa izmijeniti.

— Rado bih se vratio i bolje pogledao, ne bih li ipak pronašao neki trag ili Frenchovu pušku — rekao je Barney.

Pekla ga je savjest i smatrao je da je velikim dijelom za sve što se dogodilo i on kriv. Da nije pristao na Frenchov prijedlog da promijene mjesto, vjerojatno se sve to ne bi bilo dogodilo.

— U redu, mladiću, kako želiš — nasmiješio se Farraday.

Krdo je dobro napredovalo. Sve su životinje slijedile pastuha predvodnika i samo je njega trebalo pravilno usmjeriti.

Mnogo je teže bilo s ljudima. Svatko je imao svoju volju i prohtjeve, a jedini im je cilj bio da se što brže domognu novca i kad stignu do odredišta, preva-

re Sary Hollis. Farraday je toga bio svjestan.

— Gdje ćemo prenoćiti? — upitao je Idaho, dojahavši do Farradaya.

— Ne mogu vam to samo tako objasniti. Tlo će ubrzo postati još stjenovitije. Znam dobro zaštićeno mjesto, gdje je i izvor.

— Nadam se da ćete nas na vrijeme upozoriti — zaključio je Idaho.

Farradayu se učinilo da mu želi još nešto reći.

Vjerojatno je radi toga i došao.

— Ako trebate potkove, mogu vam ih posuditi — nasmiješio se Idaho i izvadio iz vreće svežane za sedlo četiri potkove.

Farraday pažljivije pogleda jednu, koja je imala urez baš onakav kakav je vidio u tragovima na koje je naišao.

— Otkud vam ovo? — upitao je skupivši obrve.

— Pronašao sam ih ondje odakle sam ih sada izvukao — nasmiješio se Idaho. — Onaj tko ih je sakrio u moju vreću nije pretpostavljao da ću ih pronaći prije ostalih... Ali vreća mi se odjednom učinila težom i odeblijom nego inače i kad sam je otvorio, evo što sam ugledao.

— Ovaj urez je siguran dokaz da su baš to potkove koje su ostavile izdajničke tragove — u nedoumici je potresao glavom Farraday. — Ne razumijem zašto ih onaj tko ih je upotrijebio nije bacio.

— Možda je mislio da je, ako se pronađu tragovi najbolje da se nađu i potkove, ali ne kod njega nego kod nekoga drugog. Tako je izabrao mene — nasmiješio se Idaho.

— U tom slučaju vi biste bili krivac i nitko ne bi ni razmišljao o tome da sve i nije baš tako jasno kako se čini... Uistinu prepredeno i podlo — zaključio je Farraday.

Sve je govorilo o Frenchovoj podlosti. Da mu je pošlo za rukom da isključi dvojicu ljudi koji su ga sprječili da nesmetano provede svoj plan, bilo bi mu mnogo lakše. Farraday i Idaho stajali su mu na putu i stoga ih je nastojao ukloniti.

— Dajte to meni! — reče Farraday.

— Zašto ih ne bismo bacili? Ne igrajte se vatrom, Grette! — odgovorio je Idaho, podbo konja i nestao.

* * *

Kad je stigao Farradaya, Barney je nosio Frenchovu pušku.

— Znači da nisi pronašao samo pušku nego i tragove — zaključio je Farraday sudeći po mladićevoj ljutitu izgledu. — Ali i ja sam u međuvremenu pronašao nešto zanimljivo. Pojavile su se potkove kojima su otisnuti tragovi. Znaš li što će se dogoditi s onim kod koga se pronađu potkove? — upitao je, ne obazirući se na mladićevo začuđeno lice. — Ljudi će ga raznijeti od bijesa.

— Bacate ih! — promucuo je mladić.

— Ne, dat ću ih tebi — nasmijsao se Farraday.

— Meni?

— Da. Uzet ćeš ih i zaostati za nama. Sklonit ćeš se iza nekog džbunja i čim dovoljno odmaknemo, pričvrsti ćeš potkove na kopita svoga konja a onda kre-

nuti putem koji ću ti naznačiti.

— Prepreden ste vi momak, Grette — začuđeno će mladić.

— Život me takvim učinio — nasmiješio se Farraday. — Ja-hat ćeš do onih planina tamo — rekao je, pokazavši rukom smjer. — Ovdje posvuda ima tragova divljih konja. Kad pronađeš neki, slijedi ga i pripazi da ostavljaš tragove uz one što su ostali za tim divljim konjima.

— Ali ove potkove ne pristaju mom konju — usprotivi se mladić.

— Izdržat će neko vrijeme, koliko je potrebno. Kad ostaviš dovoljno dug trag, skini potkove, sakri ih, a potom nas dostigni. Jesi li me razumio? Možeš li to izvesti?

— Mogu — promrmljao je mladić i prihvativši potkove, podbo konja.

VI

Farraday je opazio da je čelo krda zastalo. Požurio je da vidi što je posrijedi i naišao na Idaha kako prekrštenih ruku sluša dvojicu stranaca koji su mu nešto vrlo ljutito govorili.

— Evo našega gazde — rekao je Idaho, ugledavši Farradaya. — Bit će najbolje da sve to njemu kažete.

— Što je? — upitao je Farraday, zaustavivši konja.

Obojica stranaca bila su niska rasta, naoružani do zuba i očito vrlo odlučni. Sudeći po sličnosti, činilo se da su braća.

— Kakva je ovo drskost? — javio se mladi od dvojice braće.

– Što vas je tako razljutilo? Bojim se da vas ne razumijem – mirno će Farraday.

– Ne želimo ovdje nikakve strane konje! Imamo ovdje ranč i ne dopuštamo da se vaši konji približe našima!

– Želimo jedino prići prijevoju i ne pada nam na pamet da uznemirujemo vaše životinje. Za nekoliko sati ćemo otići i ubrzo ćete zaboraviti da smo uopće bili ovdje – nasmiješio se Farraday.

– Ni govora! Odlazite odmah! – usprotivio se jedan od braće.

– Sumnjam da će to biti moguće. Žao mi je – mirno je odgovorio Farraday. – Otići ćemo sutra rano ujutro.

– Dakako, s polovicom naših konja! – žestio se niski čovjek. – Mogu vam reći...

– Ništa nam ti više nećeš reći! – ljutito ga je prekinuo Idaho i potegnuo revolver.

– Polako! – pokušao je Farraday smiriti Idaha.

Konjima i ljudima bio je potreban odmor, ali ipak ne bi bilo razumno tu dvojicu otjerati, jer bi se već ujutro vratili s pojačanjem, najvjerojatnije s razbojnicima Curlyja Billa, koji nisu mogli biti daleko.

– Jeste li već vidjeli naše konje? – pokušao je Farraday.

– Jesmo. Imate dobre životinje, to se mora priznati. I mi smo u tome poslu i morate shvatiti da ne možemo dopustiti...

– Ne morate se bojati da bi se naši konji pomiješali s vašima – prekinuo ga je Farraday.

– Pazit ćemo na njih. Ako nam dopustite da se nekoliko sati ovdje odmorimo i osigurate

nam pristup vodi, možete izabrati dvije kobile koje vam se najviše sviđaju.

Nadamo se da se njegovi ljudi neće previše buniti i da će mu Idaho ponovo pomoći, ako nikako drugačije a ono barem tako da se ne usprotivi.

Tako je i bilo. Hollis se upleo tvrdeći da će ta dvojica dobiti konje samo preko njega mrtvoga, a ostali su šutjeli više ili manje odobravajući Farradayev stav.

Dogovoreno je da vlasnici ranča u čijoj su se blizini našli dobiju dvije kobile koje će sami izabrati, a oni će zauzvrat dopustiti da se ostali konji odmore i napoje na njihovoj zemlji.

Malo prije mraka stigli su do ranča i smjestili se u njegovoj blizini.

– Nadam se da znate što radite – oprezno će Sary, prišavši Farradayu.

– Znam. Mogli smo primijeniti silu, ali i sami znate da bi to bilo nerazumno. Nego, kako je French?

– Nije loše. Ako je uistinu pucao u vas, ne razumijem kako je ostao živ – zajedljivo je rekla Sary.

– Možda ne ubijem baš tako rado kako se to vama čini – zajedljivo je odvratio Farraday. – A možda nisam ubio i zato što bi bilo nezgodno pošto je pričao onako ružne stvari o meni.

– Da, imate pravo – reče Sary. – A što ste učinili s Barneyjem?

– Pogledajte sami! – odbrusio je i odjahao, bijesan na sebe što mu je toliko stalo do toga da ta žena ima o njemu dobro mišljenje.

Farraday je vidio kako njego-

vi ljudi tjeraju konje prema vodi. Rančeri su sjedili na ogradi korala, pažljivo promatrajući životinje.

— Morate pripaziti na njih dok piju vodu, jer bi se životinje mogle uznemiriti — povikala je Sary.

— Ne brinite se — odvratio je Farraday. — Možete odjahati naprijed. Ovdje će sve biti u redu.

Podbo je konja i dojahao do korala.

— Gdje je pastuh predvodnik? — upitao je, prišavši Idaho.

— Mrlja ga je poveo do vode — odvratio je Idaho. — Ne brinite se. Izaći će on s njim nakraj.

Zabrinut, Farraday je okrenuo konja. Nije se brinuo za pastuha, nego zato što je znao da je French također odjahao naprijed do vode. Ako se domogne toga konja, nitko ga neće moći stići. Taj je pastuh bio najbrža životinja od svih koje su imali.

Konačno je ugledao vatru što ju je Mrlja upalio u namjeri da pripremi jelo. Ugledavši Frencha kraj vode, odahnuo je. Stajao je tik uz vodu i pojiio žedne životinje, odvođeći ih potom do krda gdje je Mrlja držao na okupu.

— Ako vi i Irv mislite da možete sami izaći nakraj s ovim životinjama, mogao bih ja pokušati da pripremim nešto za jelo — predložio je Mrlja ugledavši Farradaya.

— Nije to loša zamisao — promrmljao je Farraday, tražeći pogledom pastuha.

Ugledao ga je kako pase, okružen kobilama.

— Znam da biste željeli pobjeći, ali savjetujem vam da to ne pokušate — obratio se Farraday Frenchu, ali ovaj nije odgovorio.

* * *

Već su sve kobile stigle do vode. Obuhvativši krdo pogledom, Farraday je zadovoljno zaključio da nedostaje vrlo malo životinja.

— Evo, dolaze naši, a večera još nije gotova. Čak se ni juha nije ugrijala — mrmljao je Mrlja. — Irve, mogao bi... Ali gdje je on? Hej, kamo je nestao French? — začudio se kuhar.

Farraday, koji je zabavljen stadom na neko vrijeme ispustio iz vidika Irva Frencha, zabrinuto se osvrnuo. Uistinu, French je nestao, a što je bilo najgore, nestao je i pastuh koji je cijelo vrijeme bio u blizini.

Odjednom začuje rzanje u neposrednoj blizini. Potrčao je u tom smjeru. Rzanje se iznova začulo, praćeno zveketom. Farraday je potegnuo revolver i polako krenuo naprijed.

Sumrak što se spustio onemogućivao mu je da dobro vidi i tako je prekasno opazio tamnu sjenu čovjeka što se odjednom digla iz džbunja i udarila ga svom snagom. Padajući i gubeći svijest, Farraday je još stigao pomisliti da je pao u podlu klopku.

Pucanj što se oglasio u njegovoj neposrednoj blizini prizvao ga je svijesti. Podbočio se na ruke i dok se dizao na noge, čuo je uzrujane povike.

Ubrzo je bio okružen ljudima i ugledao je pred sobom začuđena lica. Ben Hollis držao je u ruci svjetiljku.

— Dakle — oštro je rekao Hollis — imate li nam što reći?

Farraday je protresao glavom, kako bi odagnao ošamućenost, a kad se htio pomaknuti, osjetio je kako mu je u želudac uperen revolver. Sagnuo je glavu, ali osim revolvera ugledao je na zemlji zgrčeno tijelo Irva Frencha. Nije mogao vjerovati svojim očima.

— Što se dogodilo? — pitala je Sary, upravo stigavši.

— Vidiš i sama — razvukavši lice u grimasu, odgovorio je Hollis. — Već je jednom pokušao, ali ovaj put je uspio.

— Ne želiš valjda reći da ga je Farraday... — zapanjila se Sary.

— Ovdje je njegov revolver — prekine je Hollis. — Maloprije sam mu ga oduzeo.

— To je istina. Vidio sam da je sa zemlje podigao revolver — javio se Idaho.

Sary Hollis uzela je revolver i istresla metke. Jedan metak bio je ispaljen.

— Pogledajte i Benov revolver! — predložio je Farraday.

— Ja nemam što kriti — zadovoljno se nasmijao Hollis. — Pogledaj!

— Iz Benova revolvera nije se pucalo — zaključila je ubrzo žena, zabrinuto pogledavši Farradaya.

— Odmjerivši Hollisa oštrim pogledom, Farraday zaključi da je on možda kukavica, ali što se tiče smicalica i podlih trikova, očito se može mjeriti s Irvom Frenchom. Uistinu je bio budala dopustivši da bude ovako osumnjičen.

Hollis je vjerojatno vidio kako je French udario Farradaya i

bio mu je dovoljan trenutak da skuje plan kako da se otrese Farradaya, koji mu je sve više smetao u ostvarivanju njegovih planova. Čim se French odmaknuo od Farradaya, Hollis je vjerojatno požurio do onesviještenog i oduzevši mu revolver, pucao u Frencha. Potom je položio revolver pokraj Farradaya i pričekao da dotrče ljudi koji su morali čuti pucanj. Kad je bio siguran da ga vide, podigao je revolver, hineći da ga je oduzeo Farradayu.

— Od samog početka ovaj mi je momak bio sumnjiv i ni najmanje mi se nije svidao — govorio je Hollis, dok je Farraday razmišljao o podlosti čijom je postao žrtva. — Najprije sam mislio da je onu priču o trgovima izmislio kako bi se opravdao što je pucao u Frencha, no zatim sam zaključio da tragovi najvjerojatnije i postoje, jer ih je sam ostavio. Nadao se da ćemo ih pronaći i okriviti Frencha. Namjeravao je, uvjeren sam, potkove sakriti u Frenchove biseke i kad ga ubije, pronaći ih kod njega. Svi bismo mu vjerovali. Vidio sam da je krenuo za Frenchom, pa sam požurio za njima, ali sam, namjeravajući ih stići prećacem, promašio put i došao prekasno. Nisam vidio kako je Farraday ubio Frencha, ali sam ga zatekao pokraj njegova mrtvog tijela. To govori dovoljno. Udario sam Farradaya i srušio ga a potom mu oduzeo revolver.

Farraday je uzeo Hollisov revolver iz Saryne ruke, kao da se želi uvjeriti da se iz njega uistinu nije pucalo, ali ga je nenadano podigao i uperio u Hollisa.

— Krasno ste to ispričali, Be-

ne – nasmiješio se Farraday. – Nešto je od svega toga čak točno. French je, naime, namjeravao pobjeći na pastuhu, svjestan da ga nitko ne bi mogao stići. Uostalom, je li tko vidio pastuha?

– Ja sam ga vidio kako trči prema krdu – javio se Idaho.

– U redu – zaključio je Farraday. – Tragovi postoje. I što se toga tiče, imate pravo, Bene, ali nisam ih ja utisnuo. Čim se Barney vrati, sve će vam ispričati. On je pronašao i Frenchovu pušku. Samo, u Frenchovim bisagama nećete pronaći potkove koje sam ja, navodno, onamo sklonio, kako biste ih vi pronašli. I naš French imao je dobrih zamisli, pa je potkove podmetnuo Idahu, ali on ih je na vrijeme otkrio, dao ih meni, a ja sam ih predao Barneyu da njima potkuje svoga konja i ostavi tragove koji će zavarati Curlyja Billa. Sada znate sve i nadam se da ćete ponešto zaključiti – završio je Farraday.

Svi su opazili tmuran pogled kojim je Hollis odmjerio Idaha, ali se, pogledavši još jednom revolver u Farradayjevoj ruci, nije usudio reći više ni riječi, već je zlovoljno zatvorio usta pošto ih je već otvorio da se usprotivi.

– Što ćemo s mrtvim Frenchom? – upitala je Sary Holis.

– Zakopat ćemo ga, to je jedino što možemo učiniti za nje – odvratio je Farraday.

– Kako bi bilo da se konačno odmorite? – ljutito je upitala Sary, vidjevši da se Farraday već jedva drži u sedlu. – Svima nam je već potreban odmor.

– Dobro sam, ne brinite se o

meni – umorno je odgovorio Farraday.

– Nema bojazni da b se naši konji pomiješali s onima s ranča. Sve dosad, naime, nisam vidjela nijednog njihova konja – zamišljeno će žena. – Jeste li vi ijednog vidjeli? Kako ona dvojica tvrde da su rančeri i da imaju cijelo krdo, a mi nismo naišli ni na jednu njihovu životinju? Ne mogu se oteti dojmu da ovdje nešto ne valja.

– Sary, kako sam mogao biti toliko neoprezan da to i sam ne opazim? – povikao je Farraday.

Kao da mu se s očiju digla koprena koja mu je zastirala vid. Je li moguće da je toliko umoran da mu ova mlada žena mora reći nešto što je već odavno i sam morao uočiti? Umor, doduše, smanjuje moć rasuđivanja, ali za ovaj propust nije bilo isprike.

– Nisu li ta dvojica možda doušnici onoga razbojnika o kojem neprestano govorite?

– Ubrzo ćemo to saznati – odgovorio je Farraday i okrenuvši konja, odjahao do rančerske kuće.

Dakako da su to bili Curlyjevi doušnici i jedan je od njih najvjerojatnije već odjahao da javi gdje se nalazi krdo.

VII

– Hej, otvorite! – povikao je Farraday, stupivši na verandu rančerske kuće.

Zgrada je bila uronjena u tamu.

– Tko je? – upitao je netko iznutra.

Farraday je čuo napinjanje revolvera i prilaznje vratima.

— Farraday. Vlasnik krda koje je na vašoj zemlji.

— Što hoćete? — upita čovjek, otvorivši vrata.

— Gdje vam je brat?

— Ne tiče vas se to — odrješito će čovjek.

Neljubaznost i napet revolver u njegovoj ruci potvrdili su Farradayeva strahovanja.

Okrenuo se kao da namjera-va otići, ali koraknuvši, nenadano se opet okrenuo, zamahnuo desnicom i udario zatečenog čovjeka svom snagom u bradu. Dok je ovaj padao, udario ga je još jednom i onesviještena svezao remenom. njegovih hlača.

Prije nego što je krenuo otvorio je koral i potjerao dvije kobile koje su podlaci uzeli kao naknadu za učinjenu uslugu.

Tek kad je jahao natrag, smogao je vremena da opsuje, bijesan na samoga sebe. Bilo je očito da je drugi »rančer« sada bio na putu do Curlyja Billa, kako bi ga o svemu obavijestio.

U samoj blizini logora ugle-
dao je Hollisa. Ovaj ga je pozvao i Farraday je zaustavio konja. Sjahao je, zanjihvaši se od umora, ali znao je da ne smije pokazati iscrpljenost. Kad bi momci opazili da je na rubu snaga, možda bi to pokušali iskoristiti.

— Čekaju vas neka dva stran-
ca — obavijestio ga je Hollis. —
Morali biste s njima razgovarati. Čini mi se da vam se neće svidjeti ono što vam žele reći.

— Tko su ti ljudi? — začudio se Farraday.

— Nisu rekli kako se zovu, ali čini mi se da vas poznaju.

Farraday nije imao mnogo vremena. Umor što je prijetio

da ga svlada ponovo je bio kriv da nije naslutio opasnost.

— Pripremite sve za polazak!
— zapovijedio je, krenuvši prema vatri.

Pogled mu se mutio od umora. Činilo mu se da gleda kroz mliječno staklo dok je polako, bolno osjećajući svaki pokret, prilazio ljudima koje nije dotad vidio. Možda su ga oni i poznavali, ali on njih nije. Na kratkom kaputu jednoga od dvojice sjala je šerifska zvijezda.

— Htjeli ste sa mnom razgovarati? — upitao je Farraday, prišavši im.

— Ako se zovete Farraday, želimo s vama razgovarati — mirno će jedan od dvojice pri-
došlica.

— Požurite, nemam mnogo vremena.

Jedan od dvojice bio je svijetle kose i svijetlih očiju, a obojica su se doimala vrlo nepristupačno u svakom slučaju ne kao ljudi koji bi mogli zastupati zakon.

— Htjeli bismo razgovarati s vama u vezi sa smrću Irva Frencha — reče čovjek sa zvijezdom. — Budući da ste rekli da budemo kratki, predložio bih da odmah, bez protivljenja krenete s nama, jer nema svrhe da nepotrebno raspravljamo. Slažete li se?

— Čudim se kako ste tako brzo saznali za njegovu smrt — nasmijeo se Farraday.

Nije ni na trenutak posumnjao da je to još jedna podla zamka. Na kratkom kaputu svjetlokosog momka ugledao je pričvršćenu šerifsku zvijezdu, ali obojica su, bez sumnje, bili ljudi Curlyja Billa.

– Skinite opasač s revolverom i predajte se! – naredio je jedan od pridošlica.

– Jeste li čuli? – javio se Hollis, stupivši iza Farradaye-
vih leđa. – Učinite kako vam je rečeno!

Zaprepašteno lice Sary Hollis upozorilo je Farradaya da Hollis drži u ruci revolver i bio je svjestan da bi mu on bez razmišljanja pucao u leđa. Dovoljno ga je upoznao i uvjerio se da je Hollis jedan od onih koji ne zazuiru ni od čega.

– U redu, momci, pobijedili ste – ozlojađeno je promrmljao Farraday i skinuo opasač.

– Ionako bismo ga svladali, ali ipak vam hvala! – obratio se svjetlokosi momak Hollisu.

– Samo sam obavljao svoju građansku dužnost – oholo se nasmijeo Hollis.

– Trenutak! – povikala je Sary Hollis. – prestanite s tim glupostima ili ću pucati! – dodala je ljutito.

Dok su dvojica došljaka, prilazila Farradayu, izvukla je pušku iz navlake sa sedla i uperila je u leđa razbojnika.

Farraday je znao, kad bi se sada bacio na revolver što je ležao do njegovih nogu, da bi Hollis pucao i ubio ga bez razmišljanja.

Dok je grčevito razmišljao što da učini, Fijoles se prikrao iza Sarynih leđa i stisnuvši je za ruke, primorao je da ispusti pušku.

Čim su shvatili da više ne moraju strahovati pred puškom koja im je bila uperena u leđa, dvojica razbojnika bacila su se na Farradaya. Dok se nemoćno borio da se suprotstavi dvojici napadača, kleo je zlu sreću.

Ubrzo je bio svladan. Utonuo je u tminu, ne osjećajući više udarce koji su pljuštali po njemu.

VIII

Dok se polako osvješćivao, Farraday je, još zatvorenih očiju, čuo oko sebe glasove kako se svađaju. Sve su ga kosti boljale i činilo mu se da će mu se glava raspuknuti dok je razmišljao gdje je. Sedlo što mu je pritiskivalo želudac sve ga je jače žuljalo i ubrzo je shvatio da je prebačen preko sedla.

Znači da su ga razbojnici poveli sobom. Sary su spriječili da mu pomogne, a Idaho, koji je bio kod krda, nije ni čuo što se događa pokraj vatre.

Put kojim su prolazili postajao je sve kamenitiji. Očito su već zašli u kanjon i približavali se prijevoju.

Konji su odjednom zastali.

– Ostanite mirni i da se niste ni pomaknuli! – povikao je netko.

– Barney! – ote se s Farradayevih usana uzdah olakšanja.

– I što sada, Grette? – upitao je mladić.

Od silnog uzbuđenja nije mogao sam odlučiti što da učini.

Mladić je bio zaklonjen grmljem. Razbojnici su se zatekli nasred puta i obasjani mješavinom bili su svjesni da moraju odbaciti oružje ako žele izvući živu glavu.

Farraday je upozorio mladića da puca ako dvojica razbojnika nešto pokušaju. Svjetlokosom razbojniku zapovijedio je da sjaše i prereže užu kojim je bio svezan.

Čim je bio slobodan, Farraday je neočekivanom brzinom potegnuo revolver što ga je momak nosio na opasaču i drškom ga svom snagom udario po zatiljku.

Dok je svjetlokosi padao na zemlju, njegov je suučesnik okušao sreću i podbovši konja, pojurio naprijed. Barney je zapucao za njim, ali ga nije uspio pogoditi i razbojnik je nestao.

Razbojnici koji su se predstavili kao predstavnici, vlasti požurili su odvođeci Farradayja da što prije napuste mjesto na kojem su ga svladali.

— Moraš poći za njima i pomoći Farradayu! — uzrujano je povikala Sary, vidjevši kako se njezin šurjak mirno sprema na spavanje kao da se ništa nije dogodilo. — Povedi Idaha i pro-nađite ga!

Kao da ne vjeruje svojim očima, ustuknula je opazivši Hollisov likujući pogled. Iz cijelog njegova tijela zračilo je zadovoljstvo. Napokon se oslobodio Farradaya, koji mu je stajao na putu.

Stresla se od gađenja. Tko zna koliko ju je puta iz prikrajka gledao tim pogledom, koji ona sada prvi put opaža.

— Ako nećeš ti, Idaho će otići — promucala je.

— Idaho je potkupljen kao uostalom i svi momci — nasmi-jao se Hollis. Odsad će sve biti onako kako ja kažem, odgovaralo to tebi ili ne — dodao je, oštro je odmjerivši. — A sada na spavanje i da mi se više nisi usudila suprotstaviti! U svitanje krećemo!

Kad je legla, osjećala je kako se trese cijelim tijelom. Hollis je uzjahao i potjerao konja prema krdu, a u njezinoj blizini Frijoles i Mrlja tiho su razgovarali.

Ležala je tako neko vrijeme, zaokupljena mislima, svjesna da će teško pronaći izlaz iz ove situacije. Idaho se možda pretvara da je potkupljen. Bila je uvjerena da je mladić i dalje na njezinoj strani.

Ipak, ako joj ne pođe za rukom da na bilo koji način spasi Farradaya, teško da će sve ovo dobro završiti. Osim toga, odjednom je postala svjesna da se ne brine o tom čovjeku samo radi svoga krda. Nije znala bi li trebalo da je taj čudni osjećaj ljuti.

Kad je svladana umorom zadrijemala, odjednom je trgne odjek kopita, što je dopirao iz tame.

Mrlja je opsovao a Frijoles potegnuo revolver.

— Tko je? — upitao je Frijoles.

— Mrlja, skupi ljude! Vrijeme je da krenemo! — povikao je Farraday, prilazeći vatri.

Sary je skočila na noge, ne znajući da li da plače ili da se smije. Ugledala je Farradaya a iza njega Barneyja. Mladić se nervozno smiješio i upravo odgovarao na neko pitnaje što mu ga je postavio Frijoles.

Mrlja je skupio još granja i bacio ga u vatru. Visok plamen podigao se k nebu, bacajući iskrice.

Pojavivši se iz tame, Hollis se toliko iznenadio kad je ugledao Farradaya da je, zatečen, pri-tegnuo uzde svoga konja i stao na mjestu.

Idaho je jahao iza njega i je-
dva je stigao zaustaviti konja
da ne naleti na jahača ispred
sebe.

— Potjeraj konje prema prije-
voju, i to odmah! Ne smijemo
gubiti više ni minutu! — zapovi-
jedio je Farraday, pogledavši
Idaha.

Nitko se nije ni pomaknuo.
Idaho je smirio svoga konja i
prezirno odmjerio Hollisa.
Obrazi Bena Hollisa zacrvenje-
še se od ljutnje dok je, svjestan
svoje nemoći da se suprotstavi,
bijesno gledao Farradaya.

— Pomaknite se već jednom!
— ljutito je povikao Farraday.

Već je previše vremena bilo
uzalud izgubljeno, a svaka je
minuta bila dragocjena. Tko
zna nije li im se Curly Bill već
približio.

— Potegnite taj revolver ili
krenite na posao! — povikao je
Farraday Hollisu.

Hollis bi u tom trenutku više
od svega na svijetu volio da mo-
že ubiti toga čovjeka koji mu je
neprestano mrsio planove.
Ipak, znao je da je nemoćan, a
u svom bijesu, kao i uvijek, za
sve što se dogodilo okrivljavao
je sve ostale samo ne sebe.

— Što ste učinili s predstavi-
cima vlasti? — procijedio je
Hollis.

— Jednog je njegov vlastiti
kolt udario u glavu, a drugi je,
na žalost, uspio pobjeći — javio
se Barney. — Ta su dvojica sve
drugo samo ne predstavnici
vlasti i najvjerojatnije su već na
putu po pomoć.

— Curlyjevu pomoć — dodao
je Farraday.

Ljudi su krenuli svaki na svoj
posao. Idaho je odjahao za Hol-
lisom, Frijoles je otrčao do ko-
nja a Mrlja je zlovoljniji nego
ikad ljutito spremao kuhinjski
pribor.

— Barney, ti ostani kod Mrlje
i pomogni mu! — rekao je Far-
raday.

Sjahao je i prišao Sary.

— Hvala vam što ste mi želje-
li pomoći — kazao je nasmije-
šivši se.

Gledajući je u oči, osjetio je
više nego ikad neopisivu želju
da joj prizna kako ranč čija je
polovica prešla u njezino vla-
sništvo prvo mora biti izborni,
ali hladni pogled kojim ga je
odmjerila prisilio ga je da šuti.

Mlada, nekad vesela žena
proživjela je već tolika razoča-
ranja da je postala sumnjičava
i zatvorena.

— Znači, vaše je mišljenje da
su oni ljudi bili razbojnici? —
upitala je Sary Hollis.

— Na žalost, ubrzo ćemo se u
to uvjeriti — kimnuo je Farra-
day.

— U kojem je smjeru pobje-
gao razbojnik?

— U onom kojim mi napredu-
jemo.

— A zašto onda ne promijeni-
mo smjer?

— Zato što bismo najvjerojat-
nije ubrzo naišli na neku drugu
skupinu Curlyjevih ljudi, mož-
da još veću i opasniju od ove.
Imali ste pravo. »Rančeri« su ta-
kođer Curlyjevi ljudi i jedan je,

prije nego što sam stigao, već odjahao. Kamo god krenuli, posvuda nas vreba opasnost.

– Nećemo moći dugo ovako. Ubrzo ćemo se morati sukobiti s njima i tko zna tko će preživjeti.

– Znam. Pokušat ćemo se probiti. Uostalom, što prije to bolje!

– Nadam se da ste shvatili kakvi su ovo ljudi?

– Nitkovi, znam, ali borit će se za svoj život. Za vlastiti život se svatko bori.

Konji su natovareni – javio se Mrlja – ali je ostalo još stvari koje moramo natovariti.

– Ostavit ćemo ih ovdje – odlučio je Farraday. – Ponijet ćemo samo najnužnije. Kobile su već krenule – reče, osluškujući topot što je dopirao iz daljine. – Pođite, momci!

– Bojim se da će pobjeći kad shvate da smo stjerani u tjesnac – zabrinuto će Sary.

– Neće. Idaho i ja pobrinut ćemo se da ne pobjegnu. Ne brinite se, Sary – dodao je, nasmiješivši se da je ohrabri.

Sve mu se više svidala ta žena koja se, tako nježna i krhka, odlikovala silnom voljom i hrabrošću. Sve je više razmišljao o njoj i ni sam nije znao bi li se zbog toga ljutio na sebe ili ne. Njezina lijepa crvena kosa privlačno je sjala na suncu.

IX

Cijelo prijevodne su jahali, a u podne se zaustavili uz potok

obrastao vrbama i džbunjem. Pojeli su hladan obrok. Gotovo svi su negodovali što je Farraday zabranio da nalože vatru i tako im onemogućio da popiju toplu kavu.

Farradaya su pekle oči i samo ih je na trenutak zatvorio a umor ga je svladao i kad ga je Sary probudila, prošla su dva sata.

– Do vraga! – povikao je ljutito, shvativši da je zaspao. – Niste me smjeli pustiti da zaspim.

– Bio vam je prijeko potreban odmor – nasmiješila se Sary.

– Razbojnici su nas dotle mogli opkoliti i...

– Ja nisam spavala, nego sam stražarila. Sve je u redu.

Smrknuta lica Farraday je pogledao prema prijevoju.

Bili su na njegovu podnožju, a gore, na prijevoju, izdizao se prema nebu gust oblak prašine.

– To su divlji konji – rekla je žena.

Uto se probudio Idaho i brzo ustao. I on je opazio oblak prašine i zabrinuto pogledao Farradaya.

– Probudite ostale! – zapovijedio je Farraday. – Ovi konji možda i jesu divlji – zamišljeno će – ali to ne znači da ih netko ne tjera. Divlji konji ne trče tako brzo, osobito po ovakvoj vrućini. Moramo proći tim prijevojem. Već smo gotovo uspjeli i ne možemo sada krenuti drugim putem. Osim toga, desetak kilometara iza prijevoja je grad

Bowie. Držite donje na okupu! Krećemo!

* * *

Na mjestu gdje su se nalazili usjek je bio širok jedva stotinu metara. Dvjesti metara put je vodio ravno kroz uski prolaz, a potom skretao na sjever, da bi malo dalje u oštrom luku uzbrdicom skrenuo prema jugozapadu. U posljednjem dijelu, uzak samo nekoliko metara, vodio je prema širokoj zaravni, odakle se kroz procijep strmo spuštao nizbrdo.

Drugog puta nije bilo. Mjesto gdje su vidjeli oblak prašine bilo je udaljeno manje od kilometra. Farraday je bio uvjeren da Curlyjevi ljudi tjeraju divlje konje. Sukob je bio neizbježan.

— Krećimo! — naredio je Farraday, obrazloživši ljudima što je posrijedi.

Potjerali su krdo i ubrzo ušli u dugački usjek. Znoj je oblijevao umorna lica jahača.

Ljudi koji su tjerali dva krda, u prašini i zaglušujućoj buci, nisu mogli znati kada će se sukobiti.

Odjednom su udarili jedni u druge u uskom prolazu zakrivivši ga. Prolomio se urlik užasa i zaprepaštenja. Prašina se uskovitlala iznad zaplašenih i podivljalih životinja.

Farraday opazi da njegovo krdo ipak nije stalo. Rušilo je sve pred sobom i kretalo se. Sukobilo se s divljim protivničkim konjima i guralo se naprijed. Rzanje ranjenih konja jačalo je

dok su Farraday i njegovi ljudi pucali da još jače razjare divlje krdo i natjerali na njega tegleće konje.

To je bilo odlučujuće. Divlji protivnički konji počeli su se okretati i primorali su jahače da skrenu i vrate se.

Pucnji što su se čuli kroz zaglušujuću buku pospješili su stampedo i ubrzo se bujica podivljalih konja sručila na Curlyjeve jahače koji su se nemoćno pokušavali skloniti. Farraday je vidio kako dva konja posrću.

Jedan od razbojnika, pogođen, podigao je ruke i pao sa sedla, nastavši pod konjskim kopitima. Svi su oni bili zaokupljeni pokušajem da se sklone, pa nisu imali vremena da pucaju.

Farraday je razabrao blijeda, uplašena lica Ikea Clantona i Jima Hughesa. Obojica su bili razbojnici i Curlyjevi prijatelji.

Stigavši do zaravni, konji su se počeli razdvajati i trebalo ih je ponovo skupiti i potjerati kroz prolaz na drugoj strani.

Dok su Farraday i njegova skupina jurili po zaravni, ostavljajući za sobom razbojnice što su se na vrijeme uspjeli skloniti, tegleći konj ispred Farradaya odjenom se srušio kao munjom pogođen. I Holisov konj, pogođen, počeo je hramati. Frijoles je izvukao nogu iz lijevog stremena, kako bi omogućio Holisu da prijeđe na njegova konja.

Uto Farraday ugleda sivca kojeg je jahala Sary Hollis kako posrće, pogođen u lijevo bedro.

Približio se svojim konjem, ali žena je odmahнула glavom. Očito je smatrala da njezin konj nije teško ranjen.

– Izvucite noge is stremena!

– Ljutito je povikao Farraday, sasvim joj se približio.

Sivac je sve jače posrtao i kad je Farraday ženu obujmio oko struka, još joj je jednom zapovjedio da izvuče noge iz stremena. Poslušala ga je tek kad je konj još jednom posrnuo i počeo se rušiti.

Farradayu je pošlo za rukom da skrene svoga konja u stranu, kako se ne bi sapsleo o Sarynu životinju. Konji na čelu krda već su nestajali u kanjonu na drugom dijelu zaravnj.

X

Koliko god se Sary ljutila i Hollis pokušavao pridobiti na svoju stranu Idaha i ostale, Farraday nije dopustio da skrenu u Bowie. Nije želio da se izlažu nepotrebnoj opasnosti.

Svoje je sedlo dao Sary, a svom je konju zavezao uže oko gubice. Hollis je također ostao bez sedla i uzeo je Frijolesovo.

Farraday se povremeno odvajao i odlazio u obilazak krda, ali nije mogao otkriti ništa sumnjivo.

Ili je Curly Bill prekasno stigao na zaravan, ili je zaključio da više nema smisla napadati, jer su se približili području u kojem nije bio poznat kao razbojnik, već kao poslovan čovjek.

Jedne od sljedećih noći stigli su do Willcoxa, umorni, prijavili

i željni odmora. Ulogorili su se sjeverno do grada, na tavom obraslom zaravanku, gdje su se konji mogli odmoriti i pasti.

Farraday je legao na počinak posljednji. Prvo je Sary Hollis otpratio do grada i smjestio je u hotel.

Čim je počela padati kiša, probudio se. Sjeo je i pogledao prema obzoru, gdje su se tamni vrhovi planina Peloncillos uzdizali prema nebu.

Rip je ponovo pio viski iz boce. Hollis je upravo otvorio oči i psujući ustao.

– Izgubili smo četiri kobile i jednog teglećeg konja – mrmrljao je ljutito, očito okrivljujući Farradaya.

Farraday se nije obazirao na njega. Barney je odmjerio Hollisa prijekornim pogledom i dohvativši laso, otišao do korala što su ga napravili od užadi.

Kad se miris kave počeo širiti logorom, Mrlja je pozvao ljude na doručak.

– I što namjeravate dalje? – upitao je Idaho, dok je Farraday zamišljeno obuvao čizme.

Sudeći po glasu kojim mu se obratio, Farraday je shvatio da je time nagodba koju su šutke sklopili poništena.

Cijelo vrijeme dok je Sary Hollis trebalo štititi od razbojnika Idaho je Farradaya ne samo trpio već i potpomagao, ali sada, kad je opasnost minula, mladić je očito smatrao svojom dužnošću da spriječi Farradaya da izigra Sary.

Ljudi su napunili tanjure i sjeli. Nitko nije bio raspoložen za razgovor. Iako su zajedno prošli kroz pakao, to ih nije zbližilo. I dalje je svatko bio zainteresiran samo za svoju dobit.

Zapravo se uopće nisu razlikovali od Curlyjevih razbojnika. I njih je držala na okupu samo pohlepa i mržnja prema Farradayu, čovjeku koji je bio drugačiji od njih, zaokupljen drugim ciljevima, a ne pljačkom i prijevarom. Poštenje, čast i odanost bili su im posve strani.

Jedino što su u ovim trenucima željeli bilo je da što prije izaigraju Sary Hollis i domognu se njezina krda, ali Idaho i Farraday stajali su im na putu i ometali ih u njihovu naumu.

Farraday je gutao hranu, gotovo i ne osjećajući što jede. Vidjevši Ripa kako ustaje, podigao se i krenuo za njim. Razbojnik se začudio vidjevši da mu Farraday prilazi i brzim pokretom mu iz džepa kratkog kaputa vadi bocu viskija. Bio je u gradu, iako je Farraday zabranio da se itko i približi Willcoxu.

— Spremite to! — povikao je Farraday, bacivši bocu prema Mrliji.

Kuhar je stisnuo usnice i umjesto da prihvati bocu spustio je ruke i izmaknuo se da ga boca ne bi pogodila.

U trenutku kad se boca udarivši u tlo razbila, Rip se ogorčeno bacio na Farradya. U ruci mu je sijevnuo nož.

Farraday je shvatio da se sam doveo u opasnu situaciju koja ga je mogla skupo stajati. Protiv Ripa se mogao obraniti sam. Ali što će učiniti ako i ostali, ionako željni da ga se otresu, odluče da ga napadnu? U njihovim očima i na smrknutim licima razabirao je mržnju i želju za osvetom.

U trenutku kad se Rip bacio na njega izgubio je ravnotežu i pao. Brzo je skočio na noge i spreman dočekao novi napad.

Pred očima mu je zablistala oštrica Ripova noža. Hladan znoj oblio mu je tijelo a tisuću misli prošlo mu je kroz glavu.

Na trenutak je osjetio gotovo nesavladivu želju da potegne revolver, ali se uspio svladati. Kad bi potegao revolver, i ostali bi to učinili, a u tom slučaju svaka, i najmanja mogućnost da se nesuglasica riješi mirnim putem propala bi zauvijek.

Možda on i ne bi bio pogođen, zahvaljujući svom umijeću rukovanja oružjem. Ali što bi bilo s ljudima uz čiju je pomoć namjeravao svladati Crottona?

Bližeći nož primoravao ga je da se saginje, izmiče u stranu i okreće u krugu. Odjednom je opazio Barneyja kako se približava Ripu, nastojeći da ostane iza njegovih leđa. Mladić je očito nešto smjerao.

U trenutku kad je Rip skočio natrag, Barney mu je podmetnuo nogu, ali razbojnik se održao na nogama i skočio na Far-

radaya. Nasrnuo je tako nena-
dano da je Farraday, krenuvši u
stranu, posrnuo i pao. Ostao je
na zemlji.

– Ostanite svi na svojim mje-
stima! – začuo je Idahov povik.

Znači da je ponovo na njego-
voj strani. Spriječio je razjarene
razbojнике da se okome na ne-
moćnog Farradaya. Ovaj nije
imao vremena da razmišlja za-
što mu je Idaho ponovo pomo-
gao. Sjaj u Ripovim očima i ne-
zatomljena želja za ubijanjem
bili su previše prijeteci a da bi
mogao o bilo čemu drugom mi-
sliti.

Barneyjev upozoravajući po-
vik trgao je Farradaya iz
obamrlosti. Bacivši se u stranu,
u posljednji je čas izbjegao oš-
tricu Ripova noža. Ali prije ne-
go se uspio podići sa zemlje,
razbojnik se bacio na njega.
Farraday ga dočeka snažnim
udarcom u bradu, ali je razboj-
nik ipak zamahnuo nožem i oš-
trica se zbila tik uz Farradayje-
vu ruku, prikovavši rukav košu-
lje na tlo.

Dok ga je Farraday pokušavao
udariti, Rip mu je rukom
stisnuo vrat u namjeri da ga
uguši. Farraday je privukao no-
ge želeći ga odbaciti od sebe, ali
je razbojnik spretno kliznuo u
stranu, držeći i dalje jednom
nogom Farradaya i pokušava-
jući izvući noć iz zemlje.

Farraday je stisnuo razbojni-
kov ručni zglobov. Skvrčio je ko-
ljena i napokon ga snažnim tr-
zajem nogu odbacio u stranu.

Rip je morao ispustiti nož i

dok je padao, Farraday je sko-
čio na noge, istrgnuivši nož iz
zemlje i oslobodivši rukav.

Obojica su bila na nogama.
Izmoreni, teško su disali, ali sa-
da je bilo važno izdržati. Farra-
day je snažno udario protivnika
u bradu pa u želudac i kad se
ovaj rušio, zadao mu je još dva
udarca kako bi bio siguran da
ga razjareni Rip neće uskoro
napasti.

Odmaknuo se od onesviješte-
nog Ripa i jedva stojeći na no-
gama, ogledao se oko sebe. Mo-
rao je ostati na nogama kako bi
pokazao ljudima da se i dalje
može boriti.

Imamo goste! – povikao je
Barney prije nego što je Farra-
day stigao odahnuti.

Okrenuvši se, Farraday je
ugledao Sary Hollis i šerifa Eda
Stampera. Prišao je vedru s vo-
dom, umio se i stresao prašinu
s odjeće.

I Rip se osvijestio. Ustao je i
zlovoljno mrmljajući pokvasio
lice.

– Znači, vratili ste se – re-
kao je šerif, zaustavivši konja
pred Farradayem. – Dovedi ste
skupinu surovih momaka i ka-
ko čujem, ortaka.

– Niste valjda došli iz grada
da biste mi to rekli? – zlovolj-
no se nasmiješio Farraday.

– Morao sam vlastitim oči-
ma vidjeti ono što sam čuo –
rekao je šerif. – Mislio sam da
ste razumniji. Nadao sam se da
ćete...

– Znam što radim i u što se upuštam – prekinuo ga je Farraday.

– A znaju li ostali?

– To vas se ne tiče!

Hollis je zainteresirano pogledao Farradaya, kao da se pita što znači ovo što su upravo čuli. U Idahovim očima nazirala se budnost, a Frijoles je upitno promatrao Hollisa. Čak je i Barney izgledao nervozno.

– Imam u gospodina Farradayja puno povjerenje – prekinula je Sary Hollis neugodnu tišinu. – Učinit ćemo ono što on bude smatrao najrazumnijim.

– Znači, tako... – zamišljeno će šerif. – U redu. A odakle su ovi konji? – upitao je pokazavši glavom prema krdu.

– Ne nalazite li se izvan područja u kojem zastupate zakon? – upitao je Farraday.

– To ovisi o tome kako gledate na stvari – odvratio je šerif i odjahao prema krdu.

Farraday je uzjahao i krenuo za njim.

– Što želite ovdje, šerife? – upitao ga je.

– Ništa za što bih morao tražiti vaše odobrenje – mirno će šerif.

– Ovo vas se krdo ne tiče!

– Varate se. Za vašeg izbivanja mnogo šta se ovdje izmijenilo. Nisam više samo šerif Willcoxa nego sam i vladin zastupnik čije je pravo i dužnost da provjerava žigove na životinjama koje prolaze ovim krajem. Moj zamjenik je kod Kamenog prijevoja. Zašto niste prošli

njime? – Sudeći po svemu što sam saznao, tamo nas je čekao Curly Bill – odgovorio je Farraday, trudeći se da potisne bijes.

– Tko vas je na to upozorio?

– Irv French.

– Irv French?

– Da, ali ne svojevrijedno. One večeri kad sam s gospodom Hollis potpisao ugovor o ortastvu saznao sam da joj je netko ugovorio sastanak s kupcima kod Kamenog prijevoja, a kad se taj netko pojavio, ustanovilo se da je to French. Odmah mi je štošta bilo jasno. Osim toga, izašlo je na vidjelo da radi za Curlyja Billa.

– Gdje su vas napali Curlyjevi razbojnici?

– U kanjonu istočno od Bowieja. Vidio sam Clantona, Hughesa i neke druge Curlyjeve ljude.

Približili su se krdu i šerif je pomno promatrao konje, o kojima je već na prvi pogled zaključio da su prvorazredni.

– Flying H, znači – zamišljeno će šerif. – Onaj je pastuh uistinu divan. Teksasčki žig... Žena mi je nešto govorila o Novom Meksiku. Kako to tumačite?

– Kada sam ih susreo, uistinu su dolazili iz Teksasa. Nego... očito je da niste dovoljno jasno pitali sve što vas zanima – nasmiješio se Farraday.

– Odmah ćemo vidjeti je li sve u redu – promrmeljao je šerif, izvukavši iz bisage knjižicu

u kojoj su bili uvedeni prijavljeni žigovi. – Evo ga: Flying H. Vlasnik je Tate Hollis, Brady Country, Teksas. Je li tako?

– Koliko sam čuo; muž joj se zvao Tate.

– Zvao? – začuo se šerif.

– Mrtav je.

– Zaista? Umro ili ubijen?

– Zna li što, Stamperu? – ljutito će Farraday. – Kako bi bilo da sva ta pitanja postavite izravno Sary Hollis?

Šerif je spremio knjižicu. Očito je sa žigom bilo sve u redu.

Htio sam vam reći nešto drugo – počeo je šerif.

– Nisam ni sumnjao u to – zajedljivo se nasmijao Farraday.

– U ovom kraju ranč Swallowfork ima mnogo neprijatelja. Kao bivši Crottonov predradnik, vjerojatno i sami to znate i jasno vam je da ste ovdje nepoželjni. Znam da vam je to svejedno, ali ipak, ako ste odlučili nevinu ženu uplesti u...

– Stamperu! – ljutito je povikao Farraday.

– Ne prekidajte me, Grette! Kasnije, kad sve bude završeno, ne bih htio da mi kažete kako niste znali što ja o svemu tome mislim. Znam da vas ne mogu spriječiti, ali želim da čujete moje mišljenje – šerif Stamper shvaćao je Farradaya, ali on je gledao i drugu stranu medalje. Ako se svi mali zemljoradnici dignu protiv Crottona, što je zlikovac zaslužio, tko zna koliko će nevinih stradati u okršaju za pašnjake, koliko će krvi biti

proliveno i koliko će žena ostati bez sinova i muževa. – Izbit će pakao i progutati one koji su to najmanje zaslužili – nastavio je šerif, oštro pogledavši Farradaya. – U svojoj želji da se osvetite Crottonu oslanjate se na sve one male zemljoradnike kojima je taj nitkov nanio zlo. Nije li tako? A što će biti s njihovim obiteljima? Znam – nastavio je šerif, odmahnuvši rukom – da ćete možda uspjeti, ali vrijedi li pobjeda koje je okus gorak? Vi ćete snositi krivnju za živote koji će se ugasiti u tom ratu, vi Grette! – dodao je šerif i okrenuo konja. – Čak ste i ove konjokradice unajmili... Ne prekidajte me – rekao je, podigavši ruku. – Na prvi je pogled očito da su ovi ljudi koji ste doveli, izuzevši ženu, konjokradice koji se žele domoći krda te jadne Sary Hollis. A što će biti s njom? Što će ona dobiti?

Upravo je htio odjahati, kad je opazio kako im se približavaju dva jahača. Farraday je prepoznao Sary Hollis i njezina šurjaka Bena.

– Ovaj ludak je ubio čovjeka! – povikao je zadihano Hollis, zaustavivši konja. Tako je snažno potegao uzde da se životinja propela i zarzala. – Vidio sam svojim očima da ga je ubio! – ponovio je Hollis.

– Kojeg čovjeka? – mirno će šerif.

– Zvao se Irv French – rekao je Hollis, dok su mu oči opako i pobjedonosno sjale.

– Irv French? – nasmiješio se šerif. – Mislim da taj momak nije drugo ni zavrijedio – mirno je odvratio i podbo konja.

XI

Prije nego što su zastali da se odmore, prešli su dvadesetak kilometara. Ulogorili su se u manjoj hrastovoj šumi.

Otkako se sastao sa šerifom, Farraday bijaše još lošije raspoložen nego prije. Kad je te večeri umoran i iscrpljen legao na počinak, nije mogao zaspati.

U zoru su šutke doručkovali i odmah potom potjerali krdo. Konji su bili iscrpljeni po su napredovali polako.

– Izbjegavate me, ako se ne varam? – upitala je Sary Farradaya. – Ortaci smo i stoga imam pravo znati kamo idemo i kakvi su vaši planovi – dodala je ljutito, jer joj Farraday nije odgovorio.

– To je sve? – zlovoljno će Farraday.

– Koliko je još do vašeg ranča?

– Da konji nisu toliko izmoreni, stigli bismo do večeri kad ne bi bilo nikakvih nepravila. Ovako...

– Kakvih nepravila? – sumnjičavo ga je prekinula žena.

– Za Crottona, o kojem ste već čuli, rade zloglasni momci. Upravo se nalazimo na zemlji koju smatra svojim vlasništvom.

– Nije li Crotton čovjek za

kojega ste radili kao predradnik? – začudila se žena.

Farraday je kimnuo.

– Zar nismo mogli ići nekim drugim putem?

– Mogli smo, ali da smo išli i obilazno, opet bismo morali proći dijelom njegove zemlje – zamišljeno je odvratio Farraday.

– Krasno! Znači da je naš ranč okružen zemljom toga Crottona – ljutito je zaključila Sary Hollis.

– Tako je – reče Farraday. – Sada smo došli do dijela zemlje gdje sam vam ionako namjeravao reći svu istinu.

Htio je nastaviti, ali ugledavši dvojicu jahača kako se približavaju krdu, odjahao im je u susret.

Upravo su zastali kod Idaha. Sary je potjerala konja za Farradayem. I Hollis je, ugledavši pridošlice, usmjerio konja do mjesta gdje su zastali.

– Htjeli smo čuti što namjeravate – rekao je jedan od dvojice pridošlica kad im je Farraday prišao. – Vratili ste se sa skupinom ljudi i velikim krdom konja. Čuli smo o tome i odmah smo krenuli da vas potražimo. Čini se da se želite boriti za svoje pravo, pa bismo i mi...

– Što biste vi? – zlovoljno ga je prekinuo Farraday. – Lally, ne uplećite se u stvari koje vas se ne tiču!

– Grette, cijelim se krajem pročula vijest da ste se vratili – javio se drugi jahač. – Ako konačno odlučite uništiti onog nit-

kova, mi bismo vam pomogli. Nemojte biti toliko odbojni, do vraga!

— Svi mi imamo razloga da mu se osvetimo — dometnuo je Lally. — Ljudi su nezadovoljni i žele svoja prava. Dosta je bilo izrabljivanja! Posvuda ima onih koji su se, otjerani sa svojih posjeda, negdje sklonili kako bi pričekali trenutak pravde. Mi...

— Ne želim vašu pomoć! — prekinuo ga je Farraday odlučno. — Ostavite me na miru! Frobisheru, poslušajte moj savjet i otidite.

— Ponudili smo vam pomoć — zlovoljno je promrmljao Frobisher. — Kad ne budete više znali kako da se izvučete, nemojte nas tada tražiti, Grette!

Okrenuli su konje i odjahali.

Farraday je naredio ljudima da se odmore i nešto pojedu. Gledajući ga, Sary je bila zabrinuta. Njezinu pažljivom pogledu nije promakla zabrinutost što se odražavala na njegovu licu.

Kad bi samo znala kako da mu pomogne! Ali taj čovjek nije želio otkriti svoje osjećaje i brige. Zatvarao se u sebe i neljubaznošću želio spriječiti da mu se ona približi.

— Ponesite pušku i uspnite se na onaj brežuljak! — zapovijedio je Farraday Ripu. — Pripazite čete da nam se netko ne pri-

bliži neoprezno. Barney, pomozite Mrlji!

Svi su prionili na posao. Idaho je zamišljen motao cigaretu, Mrlja je vadio pribor za pripremanje jela a Barney je otišao potražiti drva za vatru.

Rip se uputio na stražu, a Hollis je prišao Farradayu crven u licu od ljutnje.

— Tako dakle! — povikao je bijesno. — Posvadili ste se s Crottonom i sada nas namjeravate natjerati da se s njim borimo! Čini mi se da ste poludjeli! Veliki Gertt Farraday očito se uplašio i namjerava se sakriti iza...

Nije stigao završiti rečenicu, jer je, zadobivši snažan udarac, odletio natrag, spotaknuo se i lomatajući rukama, pao na zemlju.

— Platit ćete mi za ovo! — zauriao je Hollis

Ustao je i pojurio prema Farradayu. Ovaj ga je dočekao i zastavio, odbacivši ga snažnim udarcima prema konju. Životinja se uplašila i propela. Hollis je rukama zaštitio glavu i otoktrljao se u stranu. Ustao je, ali ovaj put sporije nego maloprije. Padajući i kotrljajući se, izgubio je šešir i što je mnogo neugodnije, revolver.

Uplašeno se osvrnuo, brzo se sagnuo, skinuo mamuzu i ponovo nasrnuo. Farraday je ispružio nogu u trenutku kad mu se protivnik toliko približio da više nije mogao stati, pa je ovaj naletio na čizmu i spotakao se.

Farraday ga je koljenom snažno udario u bradu.

Kad je Hollis ponovo pao i ostao ležati, Farraday ga je mogao ponovo udariti kako bi bio siguran da ga neće ponovo napasti, ali se suzdržao. Ma koliko da je bio ljut, nije smetnuo s uma da se bori pred očima Sary Hollis.

Momci koji su ga još neki dan, kad se borio s Ripom, željeli napasti, svi u isti čas i samo ih je Idaho revolver u tome spriječio, sada su mirno promatrali tko će pobijediti.

Susrevši Idaho odlučni pogled, Farraday je shvatio što je posrijedi. Momci su vidjeli da Idaho želi najozbiljnije porazgovarati s Farradayjem. Budući da su naslućivali sukob, nisu se htjeli izlagati opasnosti, kada je to iskusnom revolverašu Idahu bilo mnogo lakše nego njima.

Sve je to Farraday spoznao vidjevši kako ga Idaho odmjera, ali Sary Hollis je toliko uporno gledala u Idaho da se ovaj na kraju ipak predomislio i krenuo prema svom konju.

Svi su šutjeli, a ipak se u zraku osjećala napetost, prijeteći da izbije sukob.

Hollis je s mukom ustao i ljutito odmjeravao ljude oko sebe, uvrijeđen što su ga ostavili na cjedilu.

Susrevši Saryn pogled, Farraday joj je glavom dao znak da bi želio s njom razgovarati nasamo.

— Je li Ben govorio istinu? — upitala je Sary.

— Rekao sam vam da neće biti lako.

— Znam, ali...

— Vi ste, potpisavši sa mnom ugovor, imali svoje razloge da stupite u ortaštvo, a ja sam imao svoje — prekinuo ju je Farraday.

— Nisam o tome željela govoriti. Recite mi što je s rančem čija je polovica ugovorom prešla u moje vlasništvo — upitala je žena.

— Rekao sam vam već prije nego što su ona dvojica dojahala da želim razgovarati s vama. Dakle pašnjak i ranč o kojem sam vam govorio moje su vlasništvo, ali se pravo da se na ranču u miru može živjeti mora izboriti. Ako uspijemo, polovica pripada vama i možete s njom raditi što hoćete.

Htjela se pobuniti, ali ju je Farraday prekinuo prije nego što je stigla išta reći.

— Nemate pravo žaliti se — nasmiješio se. Ta mu se žena sve više svidala. Ovako ljuta, bila je još privlačnija. — Da niste sa mnom potpisali ugovor, sad biste već izgubili cijelo krdo. Oduzeo bi vam ga Curly Bill ili vaš šurjak i njegovi ljudi. Zar ne shvaćate da su to potkupljeni ljudi? Dosad ste samo vi imali koristi od našeg ortaštva — sa smiješkom je nastavio Farraday. — Ipak, ako želite raskinuti ugovor, neću vam stvarati neprilike — dodao je, uozbiljivši se. — Nalazimo se upravo na pašnjaku koji je samo djelić goremog Crottonova bogatstva,

njegov mali dio koji mu i nije potreban i drži ga samo radi sigurnosti. Možda biste se mogli nagoditi s njim. Možda bi vam dopustio da ovdje podignete ranč. Budući da za njega ne predstavljate opasnost, možda bi pristao. Osim toga, sumnjam da bi bio toliko zao da se bori protiv žene. Podlac je, u te nema sumnje, ali ipak... Ako ništa drugo, dat ću vam vremena da u miru prodate konje. Dakle želite li da raskinemo ugovor?

— Radije bih saznala odgovore na neka pitanja koja me zanimaju — rekla je Sary.

— Što vas zanima?

— Zašto ste Crotton i vi odjednom tako ogorčeni neprijatelji, kad ste donedavno radili kao njegov predradnik?

— Većinu onoga što posjeduje nepravедno je oduzeo drugima, a što je najgore, i ja sam mu u tome pomagao, jer nisam bio dovoljno upućen. Ne mogu shvatiti da sam mogao biti toliko neupućen. Kad sam sve shvatio, želio sam otići od njega. Namjeravao sam podići svoj ranč. Nije na to pristao. Ipak, pustio me da gradim, a kad je vidio da sam se snašao, naredio je svojim ljudima da zapale cijeli moj posjed. Morao sam pobjeći. Umalo sam poginuo.

— Niste se željeli predati, već ste odlučili da se vratite s ljudima koji će protiv moćnog Crottona početi rat za pašnjake. Je li tako? Naišli ste na mene i moje ljude i budući da sam vam sama ponudila posao, činilo

vam se da biste mogli pristati. Momci koje sam zaposlila nisu se doimali baš poštenima, ali vi ste ionako tražili ljude spremne za borbu.

Kimnuo je zamišljeno.

— Tako je bilo — rekao je tiho.

Promatrala je njegovo lice i shvatila da je ona najvjerojatnije jedina osoba kojoj je taj toliko povučen i ogorčen čovjek otkrio svoje nevolje. Pri pomisli na to prožeo ju je neki čudan, ugodan osjećaj.

— Jeste li uistinu uvjereni da imate pravo? — upitala je tiho.

— U čemu?

— Pa u tome što smatrate da je ta zemlja vaša.

— Nije moja cijela, već onaj dio koji sam upisao u zemljišne knjige. U ovom kraju pašnjaci i zemlja pripadaju onome tko se prvi upiše kao vlasnik.

— Je li borba pravi put da se ostvari pravo?

— Možda i nije, ali život je ovdje težak i nemilosrdan i tko želi opstati, mora se boriti.

— Shvaćam. Ako imamo pravo na taj dio zemlje, zakon je na našoj strani.

— Ovo nije Teksas. Sary — rekao je Farraday, prvi put je nazvavši imenom.

I sam se začudio bliskosti koju je odjednom osjetio prema toj ženi.

— Znam da nije — nasmiješila se žena, zarumenjevši se.

— Na tisuću kilometara između Novog Meksika i Kalifornije

naći ćete na šerifa jedino u Tombstoneu, Pierceu, Willcoxu i Ajou, a za cijelo ovo područje odgovoran je šerif koji se uglavnom ne miče iz grada u kojem je izabran, iz Tucsona. Smatrate li da se možemo osloniti na takav zakon?

— Šerif vjerojatno ima pomoćnike — pokušala je Sary.

— Da. Za ovaj kraj odgovoran je Johnny Behan, a njegov najbolji prijatelj je Curly Bill. Shvaćate li?

— U redu, ali sami ste rekli da je većina Crottonove zemlje oduzeta drugima. Što je s tim ljudima? Uvjerena sam da bi se oni podigli protiv Crottona kad...

— Upravo ste upoznali dvojicu od njih — nasmiješio se Farraday. — Bili su to Lally i Frobisher, nitkovi koji...

— Nitkovi? — nasmijala se Sary. — Ne vjerujem da vas je to spriječilo da prihvatite njihovu pomoć. Što je onda s Frijelesom, Hollisom, Ripom? Što su oni? Nitkovi! Konjokradice! Sami ste to rekli. A ipak ste ih i protiv njihove volje povelili da se bore za nas.

Dakle?

— Kad baš želite znati — ljutito je promrmljao Farraday — šerif Stamper upozorio me da ne bi bilo u redu poslužiti se tim nemoćnim rančerima, jer njihovim ženama i djeci ne bi bilo nimalo bolje kad bi poslije borbe koja bi izbila imali zemlju, a izgubili muževe, sinove i očeve. Jeste li sada zadovoljni?

— upitao je Farraday.

Koliko god se teško pobijao kroz život i nije uvijek išao pravim putem, u posljednje se vrijeme umnogome promijenio. Možda su ga osjećaji koji su ga obuzimali i pri samoj pomisli na mladu ženu učinili drugačijim.

— Znači da je to razlog zbog kojeg želite sve napustiti — tiho će Sary. — Možda ipak postoji još neka mogućnost, ma koliko bila neznatna?

— Postoji, ali je toliko neznatna da vam je ne želim ni spominjati. Najradije bih da raskinemo ugovor. Krenut ćemo svako svojim putem. Zauvijek ću napustiti ovaj kraj i uvjeravam vas da nikada više moje noge neće ovamo kročiti.

— Trenutak! — povikala je Sary. — Možda vi želite raskinuti ugovor, ali to nije dovoljno. Budući da se ne slažem s vašim prijedlogom, još ste moj ortak, Grette — dodala je, nasmiješivši se.

XII

Dva sata prolazili su Teksaskim kanjonom, ulazom u Crottonovu zemlju. Oštro kamenje u kanjonu otežavalo je napredovanje ionako premorenih životinja i ranjavalo im nepotkovana kopita. Farraday je ipak rekao Sary koja je to neznatna mogućnost da uspiju: Felix Stroat.

Stroat je bio radnik na Crottonovu posjedu i bio je odan ranču kojem je posvetio cijeli

svoj život. Kad je na njega došao red da postane predradnik, Crotton se u posljednji čas odlučio za Farradaya. Stroat je, razočaran i uvrijeđen, Farradaya proglasio krvnim neprijateljem. Sada, kad je trebalo uništiti Farradaya, Crotton je zapovijedio Stroatu, svom novom predradniku, da se o svemu pobrine, a ovaj je to sa zadovoljstvom prihvatio.

Jedina Stroatova greška smatrao je Crotton, bila je u tome što se protivio da izvršava zapovijedi koje je smatrao štetnima za ranč.

Jednom mu je Crotton zapovijedio da stjera u provaliju stado nekog čovjeka koji se previše približio ranču.

Stroat je potajno sklonio stado, nadajući se da će ga kasnije, kad sve prođe, pripojiti govedima ranča Swallowfork. Na kraju se ispostavilo da je taj stranac dalji šerifov rođak. Da je Stroat izvršio zapovijed svoga gazde, Crotton bi imao velikih neugodnosti. Samo Stroatova svojeglavost spasila ga je od nevolja. Stoka je vraćena vlasniku.

Ipak, iako je trebalo da Crotton bude zahvalan, njemu se nije svidjelo da netko ne izvršava njegove zapovijedi, i kad je došlo vrijeme izbora novog predradnika, radije je izabrao Farradaya.

Upravo na tome da sadašnji predradnik na Swallowforku neće učiniti ništa što bi moglo štetiti ranču Farraday je izradio

plan, nadajući se da će Stroat ponoviti grešku.

Idaho je Farradaya upozorio da su konji već iznemogli, ali zamišljen, ovaj ga nije čuo.

— Maknite ruku s mojih uzda! — ljutito se Farraday okomio na nj kad je Idaho prihvatio uzde njegova konja, vidjevši da drugačije ne može svratiti pažnju na sebe.

— Rekao sam vam da životinje ne mogu dalje, ali niste me slušali — oštro će Idaho. — Već sam vas jednom upozorio da ćete sa mnom imati neprilika ako Sary Hollis iskoristite za svoje ciljeve.

— Rekao sam joj što je posrijedi i što nas očekuje. Ona zna...

— Ništa ona ne zna! — ljutito ga je prekinuo Idaho. — Ona ne poznaje Crottona i ne zna koliko ljudi mogu biti zli.

— Ne znam što su vam ona dvojica bijednika ispričala prije nego što sam stigao — odgovorio je Farraday, misleći pri tome na Lallyja i Frobishera. — Znam samo ono što sam ispričao gospodi Hollis. Htio sam da raskinemo ugovor, ali ona nije pristala.

— Zaista? — ljutito će Idaho. — Čini se da je poludjela ili je sebi nešto uvtjela u glavu. Tko zna što ste joj napričali. Ali mene ne možete vući za nos kao nju! — žestio se Idaho. — Jasno mi je da se želite osvetiti Crottonu, a mogućnost da u tome uspijete jednaka je nuli.

– Jeste li završili? – upitao je Farraday.

– Nemojte da izgubim živce, jer...

– U redu, dok ih ne izgubite, rado bih krenuo dalje mirno će Farraday.

Idaho se toliko razljutio da je želio izazvati Farradaya da prvi potegne revolver, ali iskusni Grett Farraday nije se dao uvući u nepotrebnu borbu.

– Mogu li sada ja nešto reći?

– mirno je upitao kad je Idaho zašutio.

– Zar ne vidite da su životinje iscrpljene? – očajno će Idaho. – Shvatite već jednom da se moraju odmoriti! I ljudi su premoreni. Kad bi nas sada Crottonovi ljudi napali, pobili bi nas kao miševe. Osim toga, samo će Barney poslušati što zapovijedite. Svi ostali ili će pobjeći, ili će biti protiv vas.

– Neće, ako mi vi pomognete

– nasmiješio se Farraday.

– Je li moguće da i dalje računate na moju pomoć? Znaate da želim pomoći Sary. Ali ako se njoj ili njezinu stadu što dogodi, i ja ću postati vaš neprijatelj. Ja... Evo je, dolazi – zastao je usred rečenice ugledavši Sary Hollis.

– Namjeravate li da se ovdje odmorimo? – upitala je žena.

Odmah je osjetila napetost između Farradaya i Idahoa i zabrinuto ih pogledala.

– Reci ovom ludaku da je najbolje da se vratimo – reče Idaho.

– Dogovorili smo se o svemu

– odmahнула je glavom žena.

– Pristajem na sve što on odlučiti.

– Zar ne shvaćaš da je bezizgledna situacija u kojoj smo se zatekli? – čudio se Idaho.

– Grett smatra da imamo još jednu, neznatnu mogućnost...

– počela je Sary, odmahnuvši uvojak sa čela.

– Grett smatra! – povikao je Idaho, gubeći strpljenje. – Proklet bio trenutak kad smo vas sreli! – povikao je, odmjerivši Farradaya bijesnim pogledom.

– Vi nemate što izgubiti. Sary može izgubiti cijelo krdo. A vi? Samo svoj bijedni život, a taj ćete izgubiti odmah! Dosta je bilo!

– Ne! – kriknula je Sary i potjerala konja između njih dvojice.

Obojica su joj bili dragi, svaki na svoj način. Nije mogla dopustiti da učine neku nesmotrenost.

– Nema ni najmanje nade da uspijemo – smirivši zaplašenog konja i pokušavši se svladati, malo tišim glasom reče Idaho. – Ljudi su umorni i neće se ni oči niti htjeti boriti.

– Ja i ne želim borbu – odgovorio je Farraday. – Krdo neka ostane razvučeno ovako kao što je sada i kad bi onda ljudi...

– Kad bi! – prekinuo ga je Idaho. – Neprestano samo nešto pretpostavljate. Sary, rekao sam ti već da je Crottonova banda gora od najgorih razboj-

nika za koje si ikad čula. Vjeruj mi!

— Grette, recite nam što namjeravate — mirno će Sary.

— Dakako da bi nas vrlo lako jednog po jednog ubili kad bismo pokušali braniti ovako razvučeno krdo — počeo je Farraday. — Kad bismo se okupili na čelu, naše mogućnosti ne bi bile nimalo veće. Stoga će biti najbolje da...

— Ostavimo krdo po strani — prekinuo ga je Idaho.

— Ne! — Čovječe, saslušajte me već jednom dokraja i nemojte me neprestano prekidati!

— Hoćete da slušam gluposti kojima nas želite zavarati? Sary, on želi ostaviti krdo i iskoristiti ljude u borbi protiv Crottona. Briga njega za tvoje konje!

— Prestani već jednom! — ljutito će Sary. — Vjerujem mu i to je dovoljno. Svidjelo se to tebi ili ne, on će i dalje zapovijedati i učinit ćemo onako kako on kaže!

— Nećemo! — povikao je mladić i potegao revolver.

* * *

Gledali su se neprijateljski odlučni da idu do kraja. Sary je problijedjela.

— Sada ćemo vidjeti tko... — procijedio je Idaho, ali je u tom trenutku dojahao Mrlja.

— Zašto smo stali? — upitao je kuhar, ništa ne sluteći.

— Konjima je potreban odmor. Razdijelite jelo! — mirno

je odgovorio Farraday, ne skrećući pogled s Idahoa.

— Stani! — povikao je Idaho kad se kuhar okrenuo da ode.

Sada je tek Mrlja opazio revolver u Idahovoj ruci. Od čuđenja je progutao slinu i začuđeno pogledao Farradaya.

Sary je iskoristila priliku i ponovo stala između Farradaya i Idahoa.

— Nećete biti nikakve pucnjave — nasmiješila se, i sama ne vjerujući da će ih moći smiriti.

— Mrlja, podijelite jelo i požurite da bismo što prije mogli nastaviti put.

Uхватила je Farradayevu ruku i pokušala ga povući za sobom. Znala je da zbog ponosa nije dan od njih ne bi popustio. Ipak, obojicu je voljela i nije htjela dopustiti da potegnu revolvere.

Nije se usudila pogledati Idahoa. Pošlo joj je za rukom da okrene Farradaya ali to je bilo sve. Osjećala je da se on svladava, ali nije želio poći s njom. Ostao je na mjestu, slobodnom rukom smirujući uznemirenog konja.

— U redu! Samo naprijed! — povikala je očajno Sary. — Pucajte jedan u drugoga ako vam je više stalo do ponosa nego...

— Momci neka ostanu na svojim mjestima! — zapovijedio je Farraday u tom trenutku nije shvaćao zašto ih je Sary smirivala. Tek mu je kasnije postalo jasno da se nije bojala za njega samo radi konja. Njezini su osjećaji bili mnogo dublji i is-

kreniji. — Mrlja, odnesite jelo svakome na mjesto gdje je određen da bude — nastavio je Farraday. — Crottovi ljudi mogu nas svakog trenutka napasti. Mogli bi se iznenada spustiti kanjonom. Čim odjekne prvi pucanj svi se razbježite. Jeste li me razumjeli?

Kao da ne vjeruje svojim ušima, Mrlja je začuđeno kimnuo.

— Nitko neka se ne brine o konjima — nastavio je Farraday. — Nitko neka ne puca. Želim da se naprosto razbježite ali ne bilo kamo... — nasmijeo se značajno. — Sastat ćemo se iznad prvog zavoja u kanjonu. Uspnite se sjevernim obronkom i tamo me čekajte. Je li sve jasno?

Mrlja je u nedoumici pogledao Sary i Idaho. Iako još ljut, Idaho je ispuštao oružje.

— Čini se da namjeravate Crottona navesti na pomisao da su se vaši ljudi razbježali — oštro će Idaho.

— Da, dobro ste zaključili.

— Koliko ja ove nitkove poznajem, oni će poslušati vašu naredbu da se razbježe ali što se tiče ponovnog sastanka... — zamišljeno će Idaho.

— Ako mi pomognete, uspjjet ćemo — prekinuo ga je Farraday. — Cijelo vrijeme pričate da vam je silno stalo da sačuvate ovo krdo. Sada možete pokazati koliko su vaše riječi iskrene.

Idaho je stisnuo usnice svladavajući se da ponovo ne plane. Kimnuo je zlovoljno.

— Što čekate? — obratio se kuharu. — Već je odavno trebalo da se prihvatite posla!

— Čekam jasnu zapovijed — u nedoumici je promrljao Mrlja.

— Farraday vam je izdao zapovijed i to je dovoljno. Što čekate? — ljutito će Idaho.

Kuhar je okrenuo konja i mrmljajući odjahao.

— Što će biti sa Sary? — upitao je Idaho.

— Ostat će kod vatre — odgovorio je Farraday. — Tamo će biti najsigurnija. Dobro poznajem Crottona i njegove ljude. Zli su i pokvareni, ali neće zlostavljati ženu, osobito ako su je vlastiti ljudi ostavili na cjedilu.

— A konji? — raspitivao se Idaho.

— Umorni i iscrpljeni neće se ni pomaknuti a kamoli da ih potjeraju u stampedo. Osim toga, Stroat, Crottonov predradnik, nikada ne bi učinio nešto nažao čistokrvnom krdu kakvo je naše. Tetošit će ga koliko god bude mogao.

— To i jest dio vašeg plana, ako se ne varam?

— Da, imate pravo rekao je Farraday i odjahao prema konjima.

Idaho i Sary uputili su se za njim.

— Je li taj Stroat vaš prijatelj? — s nepovjerenjem će Idaho malo kasnije. — Budući da o njemu imate dobro mišljenje smatrao sam...

Farraday ga je odmjerio hladnim pogledom i potom se nasmijao.

– To nije odgovor! – žestio se Idaho.

– Kad bih visio nad ponorom, sigurno bi me gurnuo da se što prije survam. Jesam li sada dovoljno jasan? – upita Farraday.

– U tom slučaju nastojat će nas se domoći i neće biti zadovoljan samo time da smo se razbježali.

– Dakako. Zato sam i odlučio ostavivši mu konje da ga navedem na pomisao kako ga želim potkupiti. Razumijete li? Kad shvati da sve nije onako kako mu se u prvi čas činilo, već će biti kasno! – potjerao je konja prema Ripu, koji je stajao u blizini. – Je li vam Mrlja rekao što treba da činite? – upita ga.

Rip ga je začuđeno pogledao, pa kimnuo.

– Dobro. Otidite još malo dalje, do sljedećeg zavoja, kako bi vas što prije vidjeli. Čim vam se Crottonovi ljudi dovoljno približe, zapucajte da nas upozorite da dolaze. Potom počnite bježati i navedite ih da vas slijede. Zastanite tek kod zavoja iza vatre i uspnite se sjevernim obronkom. Tamo će vas čekati ostali.

– Kada ih očekujete? – upitao je Rip.

– Mogu se pojaviti svakog trenutka. Trudite se da učinite sve kako sam vam rekao. Za ovaj dan dobit ćete dvostruku nadnicu.

– Dosad nisam dobio nikakvu nadnicu – ozlojeđeno reče Rip.

Sudeći po njegovu držanju, moglo se zaključiti da neće čekati ostale ako postane opasno. Kobile su pasle. Zadovoljno je zaključio da se broj ždrebadi povećao za najmanje pedesetak. Ta nemoćna ždrebac osobito će raznježiti ljubitelja konja Stroata. Farraday je u to bio uvjeren.

S mjesta gdje je Barney rastovarivao tegleće konje Farraday je ugledao dim. Zamišljeno je pogledao prema suncu. Stijene u kanjonu bacale su već vrlo duge sjene i za sat vremena u tom će se dijelu kanjona spustiti mrak. Dotad će, najkasnije, Stroat napasti.

Farraday se pitao gdje će u to vrijeme biti Crotton. Najvjerojatnije u gradu, kako bi kasnije mogao tvrditi da je Stroat sve učinio svojevorno.

– Na što ste mislili rekavši da će biti prekasno kad Stroat shvati da nije sve onako kako je zamišljao? – prekinuo je Idaho Farradayjevo razmišljanje.

– Kako sam vam rekao, bit će opčinjen krdom i dok shvati da ga je zavela ljubav prema životinjama, već će ostaviti polovicu svojih ljudi pokraj krda. Dok nas svi oni stignu, mi ćemo već biti na ranču i dočekati ih spremni.

– U redu, prihvaćam da postoji mala mogućnost da uspijemo – zamišljeno će Idaho – ali to ništa ne mijenja u odnosima nas dvojice – dodao je i podbo konja. Farraday mu nije

odgovorio, samo ga je zamišljeno pogledao.

XIII

Pucnjevi su odzvanjali kanjonom dok su plameni jezičci lizali otvore revolverskih cijevi objasjavajući polutamu kanjona. Mnoštvo jahača pojurilo je kroz kanjon.

Farraday i Idaho su uzjahali, spremni za polazak. S mjesta odakle je Rip ispalio nekoliko metaka, kako je bilo dogovoreno, već su odzvanjali pucnji. Rip je, poštovao Farradayevu zapovijed da odjaše, ali je potjerao konja južnim obronkom, a ne sjevernim, kako je bilo dogovoreno.

— Svakako ostanite ovdje, uz vatru! — upozorio je Farraday još jednom Sary. — Neprestano održavajte vatru, kako bi svatko tko se približi odmah vidio da ste žena. Ovdje ste na najsigurnijem mjestu. Kad dođu, pretvarajte se da ste očajni — nastavio je Farraday. — Moraju steći dojam da ste posve izgubljeni i ostavljeni. Pretvarajte se da ne znate gdje su konji i što se s njima dogodilo.

Pogledao je u njezine velike, širom otvorene oči i osjetio žaljenje što je pristao da ne prekinu ortaštvo. Morao ju je prisiliti da se odvoje! Sada ne bi bila u opasnosti. No za žaljenje i kajanje sada je bilo kasno.

Svi su tjerali konje nastojeći da što prije umaknu. Odmah iza zavoja Idaho je zaustavio konja i zapucao za Ripom. Uspi-

njujući se južnim obronkom, Rip se nije namjeravao sastati s ostalima. Idaho ga nije uspio pogoditi i Rip se domogao zaklona.

— Prestanite! — povikao je Farraday. Idaho — Dovest ćete Sary u opasnost. Pustite ga da bježi!

— Samo su trojica projahala pokraj mene! — ljutito je povikao Idaho. — Rip je četvrti. A što je s petim?

— Možda ste se prevarili...

— Nisam. Vidjet ćete da nisam.

Potjerali su konje sjevernim obronkom. Nekoliko puta Farradayju se učinilo da za sobom čuje nekog jahača. Je li to bio peti od njihovih ljudi ili možda netko od protivnika?

Domogli su se vrha i zastali. Farraday je napeto osluškivao.

— Što je? — upitao je Idaho.

— U znak upozorenja Farraday je podigao ruku. Obojica su osluškivala u mraku, ali ljudi koji su se pred njima probijali kroz džbunje i kamenje, bezglavo žureći naprijed, sprečavali su ih da išta čuju.

Farraday je odjahao do manje uzvisine i pogledao dolje, prema vatri.

— Valjda mi se samo pričini-
lo... — rekao je zamišljeno, ne opažajući ništa sumnjivo.

— Bit će najbolje da krenemo dalje — predložio je Idaho — inače će naši previše odmaknuti, a to bi im odgovaralo!

— Neka se konji malo odmore — rekao je Farraday kad su

stigli ostale. – Dovoljno smo se udaljili, pa možemo upaliti šibicu a da to netko ne vidi – dođao je obrativši se Idaho.

U slabom svjetlu plamena šibice pojaviše se zlovoljno lice kuhara Mrlje, Frijolesov sombrero i pomalo uplašeno lice mladog Barneyja.

– Tako dakle – procijedio je Idaho.

– Možda je Hollis pogođen – reče Farraday, ni sam ne vjerujući u to.

– Do đavola! Zašto ne napustimo sve i ne odemo? – ljutito će Mrlja.

– Možda je to on – tiho će Barney kad se u tišini što je na trenutak nastala začuo topot kopita.

– Grette... Grette Farraday... – začuo se plašljiv glas.

Idaho je opsovao, Frijoles uzdahnuo a Farraday ni sam nije znao što bi prepoznavši Saryn glas.

– Ovdje smo... pokraj velike stijene – odzvao se Farraday.

– Nisam mogla ostati tamo – reče Sary, prilazeći im. – Morala sam vam javiti... Ben je prešao protivnicima i rekao im sve što zna o vašem planu. Morala sam vam to javiti.

* * *

Farraday je znao da je mogućnost da pobijede sada još manja. Sve je ovisilo o tome hoće li se uspjeti domoći ranča prije nego što ih Crottonovi ljudi stignu.

Ako nas stignu ovdje, sve će nas pobiti – rekao je Farraday.

– Nikoga ne zadržavam. Tko želi sam okušati sreću, neću ga spriječiti! Do granice novog Meksika više nije daleko. Možda biste uspjeli. Dakle tko želi poći sa mnom, a tko namjerava nastaviti dalje sam?

– Što nam nudite? – s nepovjerenjem je upitao Mrlja. – Što namjeravate?

– Ja? – nasmiješio se Farraday. – Odjahat ću do Crottonova ranča.

– A žena? I nju ćete povesti?

– Ako želi poći sa mnom.

– Dakako da idem s vama – javila se Sary, shvativši Farradayjevu namjeru.

– I ja idem s vama – rekao je Barney.

– Do đavola! Što onda još čekamo? – ljutito će Mrlja.

– Ako oni prije nas stignu na ranč, onda... – kolebao se Frijoles.

– Rekao sam vam da možete birati, ali nema mnogo vremena za razmišljanje.

Odmjerio ih je sve ostrim pogledom, okrenuo konja i odjahao prema sjeveru, suzdržavajući se da se osvrne. Time bi odao koliko mu je stalo da ga slijede.

Sudeći po topotu kopita što su odzvanjale iza njega, zaključio je da su se barem neki odlučili da ga slijede u neizvjesnost.

* * *

Polako su napredovali. Farraday je tvrdio da zna što radi. Postojala je mogućnost da su Crottonovi ljudi, koje je upozor-

rio Hollis, požurili na ranč kako bi ih tamo dočekali. U tom slučaju Farraday i njegovi momci jašu u propast. Ali poznavajući Stroata Farraday je bio uvjeren da on nije povjerovao sve što mu je Hollis ispričao.

Vjerojatno je, naviknut na Farradayeve smicale kojima se godinama divio, ipak odlučio većinu ljudi ostaviti uz stado i zapovijediti im da pretraže okolicu.

Jahali su tako neko vrijeme kad je Farraday začuo šum u grmlju ispred sebe. Zastao je i osluhnuo. Potegnuo je revolver, ali nije znao u što bi ciljao.

Odjednom je začuo Stroatov glas:

– Što čekate?

– Pucajte!

– Naprijed! – zapovijedio je Farraday, svjestan da ne bi imalo smisla upustiti se u borbu jer je Stroatovih ljudi zacijelo bilo mnogo.

Potjerao je konje koliko god je brže mogao. Čuo je iza sebe topot kopita. Ostali su ga, znači, slijedili. Svuda uokolo zujali su meci.

– Moramo stati! – javila se malo kasnije Sary, stigavši ga.

Farraday je već bio usporio, smatrajući da su izbjegli neposrednu opasnost.

– Barney je ranjen! – rekla je Sary.

Farraday je podigao ruku, dajući znak da stanu.

– Kamo si pogođen? – upita Mrlja, pridržavajući mladića u sedlu.

– U prsa. Krvarim – odgovorio je mladić. – Ostavite me i nastavite sami.

Farraday je potjerao konja do Barneyja. Mladićevu maramu, koja mu je bila svezana oko vrata, savio je nekoliko puta i stavio mu je ispod košulje a zatim je stegnuo remenom.

– Svežite ga u sedlu! – zapovijedio je i dao znak za polazak.

Oko njih su meci ponovo zaflijukali i odbijali se od glatkih stijena. Sary je vodila Barneyjeva konja.

– Pazite! Sada ćemo se spustiti strminom – upozorio je Farraday.

Desetak minuta kasnije ponovo su se uspinjali. Uspjeli su umaknuti progoniteljima. Na uzvisini su zastali i u daljini ugledali svjetla ranča.

– Pripazite kad ujašimo u dvorište! Ne smijemo gubiti ni trenutka! – davao je upute Farraday. – Ne morate se bojati svjetla. Ona uvijek gore, bio tko na ranču ili ne. Zauzet ću glavnu zgradu, a vi se smjestite u staji. Kad ih ugledate da dolaze, pucajte dok god budete imali metaka!

– U glavnoj zgradi mogli biste imati neprilika. Poći ću s vama – javio se Idaho.

– I dalje sumnjate u mene, je li? – nasmiješio se Farraday.

– Ako baš želite čuti, sumnjam! – ljutito će Idaho.

– Otkud bih znao da sve ovo nije neka zamka?

— U nju bih se i sam mogao uhvatiti — zlovoljno se nasmi-
jao Farraday.

— Vidjet ćemo. Nadam se da su moje sumnje neosnovane, iskreno se tome nadam. No odlučili ste da zauzmete glavnu zgradu, a nas ostale šaljete u sporednu, pa kako mogu biti siguran da i dalje niste Crottonov predradnik i da sve ovo nije samo prljava igra! Oni Crottonovi glupani nisu nas pravo ni napali, a već su odustali. Osim toga, cijelo vrijeme smo jahali tako sporo kao da smo ih čekali... Ne znam... Vidjet ćemo...

Ogorčen, Farraday je ipak morao priznati da bi i on bio sumnjičav u sličnoj situaciji. No kako je mogao rastumačiti Idaho da im je ovo jedina prilika. Svaki drugi pokušaj bio bi odmah osuđen na propast.

Ljutito je potjerao konja, ali se ubrzo svladao i usporio, kako bi ga ostali stigli.

— Ne želim utjecati na vas da steknete o meni bolje mišljenje — rekao je Idaho — ali mislim da imate pravo sumnjati. Možda bih i ja na vašem mjestu sumnjao.

Idaho ga je začuđeno pogledao, ne stigavši odvratiti, jer je Farraday već potjerao konja dalje.

Zastali su pred ulazom u dvorište.

— Pobrinite se o Barneyju! — obratio se Farraday Sary. — Mrlja će vam pomoći. Sklonite se u staju — pokazao je rukom

gdje se staja nalazi. — Frijolese, vi zauzmete kovačnicu!

— Nekako je čudno mirno ovdje — promrmljao je Idaho.

— Vjerojatno je sve u redu — mirno će Farraday. — Pretpostavljam da je Stroath sve ljude poveo sobom, kuhar se negdje sakrio a Crotton je odjahao u grad kako bi ga tamo svi vidjeli te kasnije nitko ne bi mogao reći da je upleten u sve ovo.

— U jednom od korala zarzao je konj.

— Poslušajte! — upozorio je Idaho ostale.

Iz daljine je dopirao topot kopita.

— Dolaze — tiho će Sary

— Brzi su kao munje, do vraga! — reče kuhar.

Pregazit će nas!

— Hajdemo! — zapovijedio je Farraday.

* * *

Farraday i Idaho krenuli su prema glavnoj zgradi, a ostali onamo kamo ih je uputio Farraday.

Približio se verandi, Farraday je uočio da je jedan od prozora koji je dotle bio osvijetljen odjednom ostao u mraku. U trenutku kad je to uočio metak je propirao tišinu.

Idahov optužujući pogled ošinuo je Farradaya i mladić se zanjihao na sedlu i pao.

Ponovo se oglasiše hici. Farraday se bacio iz sedla, potegnuvši pušku. Otkotrljao se u stranu, brzo skočio na noge i potrčao prema prozoru. Zapu-

cao je, ali je odmah uslijedio odgovor s prozora. Bljesak na otvoru puščane cijevi načas je osvijetlio Crottona. Farraday je vidio da je promašio.

Bacio je pušku i zastao. Za borbu izbliza puška mu nije bila ni od kakve koristi. Obrisao je znojno čelo i izvukao revolver. Neprestano je vidio pred sobom Idahovo lice i optužujući pogled. Nadao se da će mladić shvatiti da on nije znao za zamku.

Bacio se kroz prozor u tamnu prostoriju i udario u nešto.

Pri padu je izgubio revolver i dok ga je tražio udario je u golemi Crottonov pisaći stol. Revolver nije mogao pronaći.

Dok se dizao na noge, osjetio je kako krvari na nekoliko mjesta. Vjerojatno ga je ranila sačma, jer je Crotton zapucao na njega kad je uskakao kroz prozor.

Oči su ga pekle od barutnog dima. Stajao je raširenih nogu, uzalud pokušavajući da u tami nazre protivnika. Crotton je ili nestao ili je čekao da vidi kamo treba da puca pa je odlučio pričekati da se slegne dim.

Izvana su dopirali glasovi Crottonovih ljudi. Farraday je znao da je svaka sekunda dragocjena. Nije pronašao revolver i stajao je nemoćno čekajući što će se dogoditi.

Iz dvorišta se začuo Stroatov glas, odlučan i haladan.

Prije nego što bilo što poduzme, Farraday je odlučio da skinemamuze, kako ga Crotton ne

bi čuo. Sagnuo se i pri tome osjetio vrtoglavicu. Uspio je ipak skinuti mamuze i uspraviti se s mukom.

Na verandi se začuše koraci. Jedino što je Farradayu preostalo bilo je da se posluži starom smicalicom.

Bacio je mamuze prema suprotnom zidu i potrčao prema vratima. Spotaknuo se o stolicu i pao a oko njega su zujala zrna.

Uspio se podići na koljena i kad je plamen iz Crottonova revolvera na trenutak obasjao rančeroovo lice Farraday je bacio stolicu u tom smjeru. Prostorijom je odjeknuo bolan uzvik.

Farraday je otrčao do vrata, otvorio ih i obasjan na trenutak svjetlošću iz susjedne prostorije, bacio se na tlo. Otkotrljao se u stražu, kako bi izbjegao metke. Začuo je korake i pokušao se uspraviti, ali nije mogao.

Posljednjom snagom dovukao se do stola, dohvatio svjetiljku i bacio je prema Crottonu u trenutku kad se ovaj pojavio na vratima. Svjetiljka je pala na tlo i razbila se, ali Crotton je stigao vidjeti da je Farraday ne-naoružan.

— Nemój se nadati da ću te moliti! — povikao je Farraday.

— Pucaj, nitkove! Pucaj već jednom!

— Proklet bio! — procijedio je Crotton i podigao revolver.

Prije nego što je opalio, začuo se drugi revolver.

Začuden, Crotton je učinio nekoliko koraka, zavrteo se u krugu i pao licem na tlo.

U prostoriji se pojavio Idaho. Blijeda lica i krvave košulje, polako je zakoračio preko mrtvog Crottona. Zapaljeni petrolej što se razlio iz svjetiljke širio se prostorijom poput gorućeg sagma.

— Moramo što prije izaći iz ovoga pakla! — javio se Idaho. Pružio je Farradayu ruku i pomogao mu da ustane. — Pokazat ćemo mi njima tko smo!

— Samo trenutak! — mirno reče Farraday.

Sagnuo se i uzeo Crottonov revolver. Pogledao je je li napunjen i stavio ga u korice.

— Svaki trenutak napast će staju. Moramo pomoći ostalima — rekao je Idaho.

Farraday pomisli na Sary i to mu dade novu snagu.

— Ako pokušamo izaći kroz prozor, kao što smo i ušli, raznjat će nas rekao je Idaho.

Nasuprot njima bila su vrata koja su vodila u druge prostorije velike kuće.

Lijevo od njih bio je glavni ulaz.

Meci što su vani fijukali onemogućivali su im da se domognu izlaza, ali ako krenu prema vratima koja vode u druge dijelove kuće, morali bi prijeći samo jedno opasno mjesto.

— Hajdemo do ovih vrata! — predložio je Farraday. Prebacio je ruku preko Idahovih ramena a mladić ga je desnicom uhvatio oko pasa. Nestali su u dimu

i pokušali se domoći jednog mogućeg izlaza.

— Onamo — reče Farraday kad su stigli do kuhinje.

Brinući se za Sary morao je odmah dalje kako bi što prije stigli do staje, pa ga je Idaho jedva privolio da prvo operu rane.

Krenuvši dalje, Idaho je razbio svjetiljku a Farraday je naglo otvorio vrata. Staja se nalazila tridesetak metara dalje. Na pol puta ispriječila su se kola, iza kojih je čučalo nekoliko ljudi koji su pucali prema staji.

Kad se razbila svjetiljka u kući, jedan od ljudi iza kola naglo se okrenuo i opsovavši, uperio pušku prema kući. No Idaho ga je onemogućio prije nego što je stigao opaliti.

Momak koji se nalazio u sredini, između drugova, stigao je opaziti dva metka prije nego što ga je Farraday pogodio u nogu i srušio na tlo.

Treći je, vidjevši da je sada on na redu, potrčao želeći se skloniti, ali ga je sustigao metak ispaljen iz staje.

— Pazi! — povikao je Idaho, vidjevši Farradaya kako odlazi prema kolima.

— Trebam pušku! — odvratio je Farraday.

— Evo ostalih! — povikao je Idaho i otrčao do ugla glavne zgrade.

Dosad su se borili samo s manjim dijelom Crottonovih ljudi, ali su u međuvremenu stigli i ostali.

Većina ih je ostala kod krda i trebalo je neko vrijeme da stignu. Ujahali su u dvorište pucajući i vičući.

Ponovo se iz staje oglasio pucaj, a u kovačnici, kamo je Farraday poslao Frijolesa, i dalje je bilo mirno.

Farraday je podigao pušku i zateturao. Iza ugla glavne zgrade Idaho se sagnuo i čekao povoljan trenutak da zapuca.

Farraday je stisnuo usne od bola i ponovo podigao pušku. Mislio je na Sary Hollis. Iz staje se začuo pucanj. Je li još živa? Ako joj se išta dogodilo neće to sebi nikada oprostiti.

Idaho i Farraday zaključili su da su im se jahači s ranča Swallowfork dovoljno približili i zapucali su u smjeru odakle su dolazili.

Jedan je pao licem prema zemlji, drugi je zateturao pogođen u prsa, treći je pao na koljena držeći se za trbuh, a četvrti je povikao želeći upozoriti ostale, ali je također pao pogođen.

— Ubijte ih! — povikao je Stroat. — Što čekate?

Kiša tanadi sručila se na dvojicu iza ugla. Farraday se našao na tlu, ali je i dalje čvrsto stezao pušku i pucao, čudeći se i sam što još smaže snage da opire i pogada protivnike. Stezao je zube i trpio bol, odlučan da se bori do kraja.

Još je nekoliko jahača s ranča Swallowfork našlo smrt ne mogavši svladati dvojicu odlučnih

revolveraša. S druge strane dvorišta začuše se povici i odjeknuše pucnji koji su nadjačali dotadašnju pucnjavu i lomljavu glavne zgrade, koju su gutali visoki plameni jezičci ognja što se razbuktao iz prostorije gdje je Idaho našao Farradaya.

Crottonove ljude zahvatila je panika. Počeli su bježati da izvuku živu glavu.

Jedan čovjek je trčao prema Idaho. Mladić je podigao revolver i zapucao, ali je skršen iscrpljenošću promašio. Želeći ponovo zapucati, ustanovio je da mu je revolver prazan. Nije mu preostalo drugo nego da se baci na protivnika.

U tom trenutku je krov što se rušio plamenom obasjao lice čovjeka koji se našao pred Idahom. Bio je to Ben Hollis.

Prepoznavši Idaha, Hollis je zastao i uperio revolver u njega, iako je shvatio da je ovaj nenaoružan. Ustanovivši da je revolver prazan, Idaho ga je bacio prije nego što je pojurio na protivnika. Nekim čudom i Hollis je promašio. Prije nego što je stigao ponovo zapucati Hollisa je u prsa pogodio metak iz Farradayeve puške i on se zanjihao i pao.

XIV

Sve je završilo iznenada. Ozlojeđeni rančeri kojima je Crotton oduzeo zemlju, ljudi što su ostali bez svojih konja i stoke, otjerani i godinama ponižavani, digli su se predvođeni Lallyjem

i Frobisherom i konačno zajednički svladali neprijatelja.

Crottonove preživjele jahače zauvijek su otjerali i nikad više nijedan od njih nije viđen u tom kraju.

I šerif Stamper pridružio se rančerima. Sluteći što će se dogoditi na ranču, poveo je i liječnika.

Čim je borba prestala, krenuo je sa skupinom ljudi da se pobrine za krdo Sary Hollis.

Kad se osvijestio, Farraday je saznao sve što mu je promaklo od trenutka kad se, pogodivši Hollisa, onesvijestio.

Liječnik je rekao da će se Barney oporaviti, a Idaho i Farraday, čim su im rane bile previjene, već su se osjećali mnogo bolje.

Frijoles i Mrlja bili su mrtvi. Iz staje je cijelo vrijeme pucala Sary Hollis.

Ljudi koji su s Lallyjem i Frobisherom dojahali na ranč vikali su ne mogavši se dogovoriti kome će pripasti koji dio zemlje.

— Lally mi je obećao da ćemo dobiti onaj divni izvor i pašnjake oko njega, gdje smo sreli onu dvojicu Curlyjevih zlikovaca — rekla je Sary Farradayu, smiješeći se. — Idaho će još danas odjahati onamo da vidi je li sve u redu.

Vidjela je da joj Farraday želi nešto reći. Sjaj u njezinim očima ohrabrio ga je da je upita hoće li ostati s njim ne samo kao ortak već i kao žena kojoj će nastojati sve pružiti.

Mnogošta joj je htio reći, ali osjećaji koji su odjednom navrli spriječili su ga da kaže nešto bar donekle suvislo.

Sary se nasmiješila i dugim poljupcem dala svoj pristanak.

Idaho se našao u blizini. Potapšao je Farradaya po rameu.

— Sve što sam rekao vrijedi i dalje — rekao je, smiješeći se.

— Nemojte se igrati mojom rođakinjom, jer vam se inače loše piše — dodao je, namignuvši Sary.

Okrenuo se i pridružio ostalima, želeći ih ostaviti nasamo.

K R A J

Verne Athanas:

PUT U OREGON

Na početku nisu imali unajmljenog vodiča. Stari Aaron Courtney, pod teretom godina, dostojanstvena glava obitelji, predvodio je karavanu vozeći se na svojim kolima koja su vukle dvije smeđe kobile.

Bila je to prava porodična karavana: stari Aaron i njegova žena, njegova dva sina s obiteljima i šestorica unajmljenih jačača – Jonathan Free, Dai Evan i ostali.

Jon Free se zaposlio kao pratilac karavane zato što je bio mlad, a imao je iskustva sa stokom. Bila je to prilika da ode na Zapad i pri tom zaradi. Dai je bio Velšanin koji se nije mogao smiriti na jednom mjestu. A Courtneyjevi – Courtneyjevi su bili velika porodica. Njihova se karavana sastojala od trojih velikih kola prekrivenih čvrsto napetom novom ceradom, dvorjkih kola za drvo i krevete i kola staroga Aarona. Tome je još trebalo dodati oko tri stotine volo-

va, krava i konja. Sasvim pristojna karavana na putu u Oregon.

Sve je bilo dobro dok nisu došli do Pješčane rijeke. Stari Aaron je bio na čelu karavane i bezbrižno je ušao u vodu. Otprilike na sredini jedna od kobila se uznemiri i poplaši drugu, koja počne skakati i u metežu prevrne kola. Dai Evan se namučio dok je izvukao starca na drugu obalu. Kola iza Aaronovih predugo su stajala, a vodi počela su propadati, tako da ih čak ni četiri vola nisu mogla izvući. Pao je mrak prije nego što su i posljednja kola prešla preko pličaka na drugu stranu. Aaron je stajao na obali, ogrnut gunjem, a iz dugih bijelih brkova još mu se cijedila voda.

Sljedećeg jutra njegov najstariji sin Provider bio je na čelu karavane. Provider Courtney bio je visok i krupan čovjek, uvijek ozbiljan. Znao je kako treba s konjima i volio je raditi.

Njegova dva sina, gotovo odrasli ljudi, bili su hitri i poslušni, a njegove dvije kćeri bile su uredne i krotke. Kad su im jedne večeri prišla dvojica mladih Kiowa da zamole šećera i kad su na odlasku pokušali ukrasti dva konja, Provider ih je naučio pameti. Zapucao je za njima iz svoje ptičarke tako da su urlajući jurili preko brda. Otad su Malachi, drugi Aaronov sin, i dječaci svake noći naizmjenično stražarili, a povremeno bi im se pridružio i Provider.

Provider je smirio i Jona Freeja. Bilo je to kad su prešli Missouri. Karavana za Iowu ulogorila se nedaleko od njih. Situacija im baš nije bila sjajna. Dvoja su im se kola slonula a najbolja stoka osakatila. Provider im je prodao jaram volova za sto pedeset dolara, nakon mnogo cjenkanja. Jon ih je odveo, a onda se vratio u logor. Prišao je starom Aaronu i rekao:

— Gospodine Courtney, htio bih dio svoje plaće.

Stari Aaron ga pogleda iznenađeno, čupkajući bijele brkove, a onda polako odgovori:

— Ama, hm, Free...

Uto se umiješa Provider:

— Plaća je na kraju, Free.

— Znam — reče Jon — ali imam priliku da kupim jaram volova iz obližnjeg logora po dobroj cijeni. Želim samo ono što mi pripada...

— Ama, pazi... — počeo stari Aaron, a Provider ga prekinuo:

— Pogodili smo se da jašeš s nama po utvrđenoj cijeni i ne bi bilo u redu da ti platim prije nego što obaviš posao. Osim toga, nemamo ni vremena ni moguć-

nosti da se brinemo o bolesnim i osakaćenim volovima.

— Ali pogledao sam ih — reče Jonathan Free. — Treba im samo...

— Ne — presiječe ga Provider Courtney.

Jon zastane i mrko pogleda Providera

— Da se razumijemo — reče.

— Kad me tvoj otac zaposlio, rečeno mi je da mogu povesti i svoju stoku.

— Tako je — odvrati brzo Provider — zaposlili smo te da jašeš od Ohija do Oregona. Nije bilo riječi o tome da ti damo dio plaće prije Oregona.

— Dobro — procijedi Jon kroz zube.

Okrene se i ode do zadnjih kola, u kojima je bila njegova oprema. Izvadi tanku kožnatu vrećicu i zatakne je za pojas, a onda skoči na konja i izjaše, ne osvrćući se prema Courtneyjevima. U sumrak se vratio s dva šepava vola i odveo ih do ostale stoke na paši. Šutke je zauzeo svoje mjesto uz vatru kod Aaronovih kola, gdje je Malachijeva kći Charity pripremala večeru.

Charity je bila izuzetno lijepa, osobito ovdje, među ostalim Courtneyjevim ženama, koje su sve bile krotke i neupadljive. Ona se nasmiješi Jonu i pruži mu tanjur s jelom. Kad se vratila na svoje mjesto uz zadnji kotač kola, malo se pomaknula i ostavila kraj sebe prostora. Jon ustane i sjedne uz nju.

Stari Aaron završi jelo, odloži tanjur, razdvoji svoju dugu slijedu bradu od brkova i reče:

— Dakle, kupio si volove?

— Jesam — odgovori Jon.

— Nećemo moći usporavati zbog njih — reče Aaron sa za-

ljenjem u glasu – ako ne budu išli dovoljno brzo.

– Ići će dovoljno brzo – odgovori Jon.

– Dobro – reče Aaron. – Ti si prvi na straži, ako se ne varam.

– Tako je – odgovori Jon. On ustane i odnese tanjur na pranje. Zatim pođe preko logora po svoga konja, gurajući palcem duhan u lulu. Zastane kod Providerove vatre da je žeravicom upali, a Provider mu dobaci pogled preko vatre.

– Kupio si ih – reče.

– Jesam – odvrati Jon, pripaljujući lulu.

– Možda će sada više vremena provoditi uz njih, a manje se šetkati naokolo.

Jonny izvadi lulu iz usta i odbusti:

– Morat ćeš mi to malo bolje objasniti. Ja dobro obavljam svoj posao.

Jedna od djevojaka se nasmi-
julli, a Provider se zacrvni u li-
cu.

– Unajmljen si da radiš svoj posao, a ne da se šetkaš i dobacuješ zaljubljene poglede djevojkama.

– Unajmio me tvoj otac, a ne ti – odvrati Jonny.

– Mi smo svi jedno, jedna porodica – reče Provider.

– U to sam siguran – odgovori Jon kroz zube.

Potezao je žestoko iz lule dok je koraćao oko vatre do svoga konja. Oko ponoći počela je padati kiša.

Padala je dva dana, sve do ubojstva. Došli su do rijeke koja dotad nije imala imena, osim ako je Indijanci nisu kako zvali. Nakon toga se zvala Rijeka ubojice.

Dok je padala kiša, prelazili bi jedva petnaest kilometara na dan. Dvaput su morali uprezati dva jarma volova u svaka kola na mjestima na kojima se skupila voda i razmekšala tlo. Potrošili su glavninu dragocjenog suhog drva koje su nosili sobom. Sirovo drvo, koje su nalazili na putu, nije htjelo gorjeti.

Ujutro drugog dana stigli su do mosta. Jon se mrzovoljno skutrio u mokrom sedlu i grickao praznu lulu, želeći da je može pušiti. Kola su se zaustavljala i Dai i Jon usporiše kako bi se stado moglo odmoriti.

Jon je, promočen i nemiran, čekao da se nešto dogodi. Naposljetku mahne rukom Daiju te obide stoku i kola. Dok je prolazio kraj Aaronovih kola, ispod cerade proviri Charity i upita ga:

– Što se dogodilo?

– Ne znam – reče Jon. – Idem pogledati.

Prva kola su bila zaustavljena stotinjak metara pred rijekom. Tri neznanca sjedila su na konjima a Courtneyjevi ljudi su se okupili oko prvog jarma volova. Aaron i Malachy stajali su kao dva velika mokra pijetla, zlovoljni, ali odlučni da zadrže svoje dostojanstvo. Provider je hodao gore dolje, otresajući vodu s brade. Lice mu je bilo smrknuto.

– Pedeset prokletih dolara – prodere se kad se Jon približio. – Pedeset dolara! To je pljačka, kažem vam!

– Ništa od galame – odvrati smireno stari Aaron. – Da možda opet s njima govoriš...

– Dovoljno sam govorio – vikne Provider. – Ne popuštam ni za dlaku!

— Sine moj... — poče Aaron, a onda ga Provider glasno prekinе:

— Neću to učiniti. Plivat ću i prenijeti na rukama sva kola prije nego što platim pedeset dolara mostarine tim pljačkašima! — hodao je uspijenjen oko oca i brata i mahao rukama.

— Napravimo krug! — vikne ostalima. — Ulogorimo se! — nije ni čekao da vidi je li naređenje izvršeno, već pride konju i skoči u sedlo okrenuvši leđa i mostu i karavani, a onda se uputi prema obali nabujale rijeke. Kiša je prestajala padati kad se vratio, ali on je još pucao od bijesa. Ljudi s mosta vratili su se svojoj vatri. — Preplivat ćemo prijeko — govorio je Provider. — Vidite kako to čine oni lopovi. Zaustave karavane dok stoka popase svu travu unaokolo, a onda im moraju platiti. Na drugoj strani ima trave.

Tako su potjerali stoku niz rijeku do mjesta na kojem se ugi-ba močvarna obala i nagnali je u vodu. Izgubili su Providerova rasplodnog bika i dvije krave muzare.

Dai Evan je tog bika potajno nazvao Stari Aaron i taj Velšaninov humor bio je donekle opravdan. Stari Aaron, bik, bio je pomalo nalika na starog Aarona, oca porodice — pogrljen pod teretom godina, dostojanstven, spora i ponosna koraka. Bik je krenuo u brzu blatnu vodu, preplivao pol rijeka, a onda ustanovio da mu se to ne sviđa i krenuo natrag. Nabujala rijeka ga je ponijela zajedno s dvjema članicama njegova harema, koje su ga dotad slijedile stotinama kilometara.

Provider je mnogo držao do svoga bika. Proklinjao je i psovao kad ga je voda ponijela, ali se morao zadovoljiti time da prebaci ostatak stada ili da izgubi još neko grlo. No kad su naposljetku svi prešli na drugu stranu, navalio je na jednog od svojih unajmljenih jahača, nekog Georgea Stringera. Stringer se izmučio u hladnoj vodi kao i svi ostali. Bio je tih i povučen i nije mnogo govorio o tome. I sad nije ništa govorio, dok Provider nije potjerao konja prema njemu i poklopio ga svojom teškom, uzdrhtalom rukom, a onda je izvukao novi kolt i prostrijelio Providera kroz trbuh s pol metra udaljenosti.

Provider se bespomoćno srušio iz sedla i glavom i ramenima tresnuo u blatnu travu. Stringer je dugo buljio u njega, činilo se da je bio iznenađen kao i svi ostali, kao da je želio da povuče svoj čin, a onda je okrenuo konja i potjerao ga u kas.

Jon je hvatao odbjegliu stoku i pojurio je u logor kad je čuo pucanj. Naišao je na Stringera, koji je uperio revolver u njega i povikao:

— Ne približavaj se!

Jon nije imao oružja i mirno ga je propustio. Stringer je već iščezao kad su naišli gonioci s oružjem i nije im preostalo ništa drugo nego da odnesu Providera natrag u logor.

Provider je umro odmah nakon izlaska sunca sljedećeg dana. Oblaci su se s oklijevanjem dizali, a onda se para počela dizati iz tla. Jon i Dai su odjahali natrag do nekih napuštenih kola i od dasaka napravili kovčeg.

Kad su ga zakopali, svi su čekali da im netko kaže što da čine, ali svi su šutjeli i naposljetku je svatko otišao za svojim poslom. Jon i Dai su otišli do obale rijeke i dovukli golemo breme vrbovog granja za ogrjev, a Charity i njezina majka pripremali su objed za ostale. Kad je pala noć, Jon i Dai su otišli čuvati stoku preko rijeke, ali od toga nije bilo velike koristi.

Usred noći iznenadi ih skupina Indijanaca i u trku na konjima rastjera stado. Jon i Dai pripuče prema siluetama u mraku za koje su vjerovali da su Indijanci, a onda mudro polegoše po konjima i krenuše prema sjeveru, dok su stoka i Indijanci jurili prema jugu. Zatim su iznad mosta preplivali rijeku i podigli logor na uzburu. Ostatak noći proveli su ležeći iza kolskih kotača, s puškama u rukama, čekajući da se pojave Indijanci.

Doručak je bio prilično turoban, iako ih je sunce grijalo toplim zrakama. Jon je sjedio na volovskom jarmu i promatrao starog Aarona i Malachija. Starac je sjedio na stolici, a Malachi je čučao kraj njega i činilo se da baš mnogo ne pričaju. Charity je tiho prala suđe nakon doručka i pokušao je s njom razgovarati, no čak je i ona bila potištena. Samo mu se malo nasmiješila, ali nije progovorila ni riječi. Naposljetku Jon otrese lulu i pođe dvojici svojih drugova.

– Najbolje će biti da pogledamo što se dogodilo sa stokom – reče im.

Malachi ga pogleda gotovo uplašeno, a onda promrmlja:

– Ti crveni đavoli!

Onda mu Jon strpljivo odgovori:

– Indijanci nemaju nikakve koristi od krava i volova. Osim toga, bez stoke ne možemo nikamo. Moramo je ponaći.

Dai je htio krenuti. Imali su svoje konje i još dva koja su čuvali u logoru za nuždu. S njima je pošao i jedan od Providerovih sinova.

Prošao je cijeli dan dok su pohvatali preostalu stoku, uglavnom krave i volove. Indijanci su im ubili desetak grla, a sve su konje povelj sobom, no znali su da se goveda bijelaca ne mogu usporediti s mesom bizona, pa su ih samo tjerali po preriji dok se nisu umorili. Jon je uhvatio oba svoja vola. Jedan je bio izgladnio i izmoren, a drugi se lijepo oporavljao od ozljede na nozi. Preplivali su rijeku i smjestili ih u blizini kola. Jedan od ljudi s mosta dojaše do njih navečer. Potražio je starog Aarona i Malachija i grubo ih upitao:

– Hoćete li sutra prijeći most?

Jonu se učini da je stari Aaron nesiguran, a onda starac odgovori:

– Imamo mnogo gubitaka u logoru. Oplakujemo mrtve. Kasnije ćemo o tome odlučiti.

– Odluči što prije, starče! – reče došljak. – Sutra bi vas to moglo stajati sedamdeset pet dolara.

U tom trenutku priđe mu Jon i iznenada reče:

– Vi niste izgradili most.

Čovjek s mosta spusti na njegav pogled iz sedla. Bio je krupan, gruba izgleda, zarastao u bradu.

— A tako? — odvrati.
— To je jasno — nastavi Jon.
— Vi sigurno niste teglili debla pedeset kilometara da sagradite most, kad niste imali kola za prelazak preko rijeke. Nije to vaš most.

Čovjek se ružno isceri.

— Pokušajte ga prijeći, pa ćete vidjeti — reče.

* * *

Jon prođe kroz logor odmah nakon svanuća i zagleda se u starog Aarona dok je ovaj ukočeno silazio iz svojih kola. Starac je gundao sebi u bradu dok je izvlačio stolicu iz kola. Jon ga upita:

— Gospodine Courtney, hoćemo li danas prijeći rijeku?

Starac ga pogleda i odvrati:

— Vidjet ćemo, momče.

Jon okrene konja i natjera ga u trk prema stadi. Izvuče svoja dva vola iz stada, donese jaram iz jednih kola i upregne ih uz pomoć Daija. Nikoga nije pitao za dopuštenje niti je išta govorio, nego potjera upregnute volove ispred sebe. Čuo je kako ga Charity zove, ali se nije osvrtao.

Nakon podneva se vratio, vozeći neka čudna kolica koja je izvukao iz napuštenih kola. Od njih su napravili kovčeg za Providera. Prošao je kroz logor i zaustavio se pred Courtneyjevim, ocem i sinom.

— Hoćemo li prijeći? — ponovo ih upita.

Bijela brada starog Courtneyja malo zatreperi. Starac ga strogo pogleda ispod gustih obrva, a onda mu pogled odluta prema kolima iza kojih je pučala prerija. Nakašlje se i odvrati:

— Razmislit ću o tome.

Jon pogleda Malachija, a ovaj se s molbom u očima okrene prema ocu, ali on ne progovori ni riječi. Nije se mogao snaći bez Providera.

— Gospodine Courtney — reče Jon tiho — moramo prijeći. Znam kako se osjećate... ali ne možemo ovdje ostati. Bilo kako bilo, moramo prijeći — zatim se okrene, priđe Daiju i reče: — Ja idem prijeko. Hoćeš li i ti sa mnom?

— Umoran sam od čekanja — nasmiješi se Velšanin. — Krenimo!

— Dobro — reče Jon i ispriča mu svoj plan. Zatim uzme svoju opremu i gunjeve iz kola za spavanje i premjesti ih u svoja kolica. Onda potjera volove prema mostu. Dok je obilazio ostala kola, dotrči do njega Charityn brat Tobias, mašući svojom kratkom puškom, i reče:

— Idem s tobom, Jone.

— Najbolje da se ne miješaš u ovo, momče — odvrati Jon.

Volovi su se približavali obali. Pred njima se podizao drveni most. Netko na mostu opali iz puške i tane se zabije u mulj ispred njih.

— Ni koraka dalje! — poviče čovjek s mosta.

Tobias se baci na tlo i uperi pušku.

— Prestani, budalo! — poviče Jon na njega, a onda dovikne čovjeku na mostu: — Prelazim most!

— Ni slučajno! — odbrusi ovaj, pa pruži praznu pušku čovjeku koji je stajao iza njega i uzme punu.

Tobias opsuje i zapne kokot na svojoj pušci, a Jon mu reče:

— Čekaj!

Najednom začuše iza sebe tiho tapkanje nogu u trku. Iza kola se pojavi Charity Courtney, držeći rubove haljine da joj se ne zapletu dok trči.

Lice joj je bilo zajapureno a jedna od pletenica oko glave joj se odvezala i lepršala dok je trčala. Jon progundā ispod glasa:

— Vрати se!

Charity ga pogleda užarenim očima.

— Neću! — odbrusi. Zatim spusti rubove haljine i stisne šake a male usne bile su joj odlučno napućene. — Oni nasilnici — nastavi — lopuže... neka se usude pucati na mene!

Jon posegne za njom, ali mu je već bila izvan dohvata i zalejtjela se u blato ispred mosta. Jon progundā nešto u očaju i vikne:

— Dai!

Zatim skrene kola u stranu i izvadi svoju dvocijevku. Čovjek na mostu poviče prema djevojci:

— Sad ni koraka dalje!

Jon potrči i zapne kokot. Ona se s druge strane rijeke, iza logora čuvara mosta, pojavi Dai Evan. S odjeće mu se još cijedila voda od plivanja preko rijeke, ali mu je dugački ptičarski pištolj što ga je prenio u nepromočivoj vrećici bio suh. On ga uperi na čuvaru mosta i suho prozbori:

— Bilo bi mudro da dignete ruke uvis.

Oni podigoše ruke.

Jon je hitao, ali nije uspio uhvatiti Charity dok nije prešla most. I dalje je stupala stisnutih šaka prema čuvarima mosta kad ju je uhvatio i zaustavio. Napetu dvocijevku nije ispu-

štao iz ruku. Obratio se čuvarima mosta:

— Ovo više nije vaš most. Odlazite!

Dok ih je Dai pažljivo promatrao, nemarno držeći ptičarski pištolj u ruci, oni pokupiše svoje stvari i krenuše.

Jon tada spusti pušku na tlo, uhvati Charity za ramena i stresao je. Stresao ju je prilično grubo, tako da joj se glava zanjihala a otkvačena pletenica zaplesala oko glave. Zatim opazi da su joj oči širom otvorene a usne da joj drhte kao da će zaplakati, pa je prestane tresti i prebaci ruku preko nje. Nije je uopće želio ozlijediti, rekao je, i njegove je ruke nekako same od sebe obuhvatiše. Vidio je kako joj usne trepere i poslije se zapravo nije sjećao da ju je poljubio, ali vjerojatno je bilo tako, jer mu je ona uzvraćala poljupce i sve je bilo vrlo zbrkano.

— Dakle... — počne Jon, a iza njih se oglasi Dai:

— Ama, rekao bih da to čine vrlo dobro.

Jon se naglo okrene.

* * *

Stari Aaron je polaganom, pažljivom rukom upisao u svoj dnevnik:

20. srpnja. Vedro jutro, lijep, topao dan. Danas smo prešli trideset četiri kilometra. Pokazalo se da je naš vodič Jonathan Free vrlo sposoban, iako je prilično uspaljiv...

Jon je čekao da starac podigne oči s dnevnika. Tada mu se pažljivo obrati:

– Gospodine Courtney, razgovarao sam s Charitynim ocem, a on je htio da i s vama razgovaram. Mi... Charity i ja se namjeravamo večeras vjenčati.

Starac je trenutak oklijevao, a onda odgovorio:

– Da, dakako. Imate moje dopuštenje.

– Mislim da dolazi – progovori Charity, dok joj se dah presijecao kad je ugledala Jona na povratku s razgovora.

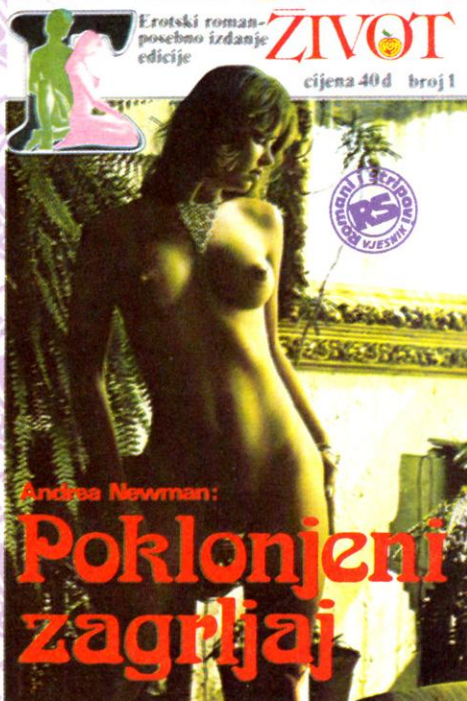
Jon se nasmiješi i uhvati je za ruku a onda zajedno podoše preko logora.

Preveo: Žarko Vodinelić

U PRIPREMI:

Dorothy M. Johnson:
DRVO ZA VJEŠANJE

**POSEBNA
IZDANJA
ZA VAŠ
ODMOR**

**I kod vašeg
prodavača novina**